

မင်းဒင်

ဖြစ်ပျက် ရှာပုံတော်ခရီးသည်

အမှာ စာ

"ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော် ခရီးသည်"သည် မိရိုးဖလာအယူဝါဒတစ်ခုကို လက်တွေ့ တံခါးပေါက်မှ စူးစမ်းခဲ့သူတစ်ဦး၏ မှတ်တမ်း ဖြစ်ပါသည်။

"မင်းဒင်ရဲသက်ခိုင်"သည်ဇာတ်ကောင်သက်ခိုင်၏ လောကီရေး ရာအမြင်ဟု ဆိုပါလျှင် ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော် ခရီးသည်သည် သက်ခိုင်၏ လောကုတ္တရာအမြင်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။ ဒင်္ဂါးတစ်ပြားတွင် ခေါင်းနှင့်ပန်းဟူ၍ ရှိရစေ၍ ဖြစ်ရာ သက်ခိုင်၏ အမြင်နှစ် ရပ်ကို စာဖတ်သူများ သို့ တင်ပြမှသာပြီးပြည့်စုံပေမည် ဟူသော စာရေး သူ၏ တွေးတောယူဆချက်ကြောင့် ဤစာအုပ် ဖြစ်ပေါ်လာရပါသည်။

မျက်မှော ကံကာလတွင် လူငယ်အများ စုအနေဖြင့် မိမိယုံကြည် ကိုးကွယ်လျက်ရှိသော အယူဝါဒကို ကိုယ်တိုင်ကျင့်ကြံခြင်းဖြင့် စူးစမ်းလေ့လာရန် စိတ်အားထက်သန်လျက် ရှိကြပေရာ ဤစာအုပ်သည် အဆိုပါလူငယ်များ သို့ အထူးရည်ညွှန်းပါသည်။အထူးပြောလိုသည့်အချက်မှာ ဤစာအုပ်သည် ဇာတ်ကောင်တစ်ဦး၏ သိသမျှ မြင်သမျှတွေ :တောဆင်ခြင်မိသမျှ ရေး သားဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်၍ ပြီးပြည့်စုံသော ၊ အမှန်ချည်း ဖြစ်သော မှတ်တမ်းမဟုတ်မူ၍ စာဖတ်သူတို့အနေဖြင့် ကိုယ်ပိုင်ဆင်ခြင် ဝါဒလက်တွေ့အားထုတ်မှတ်တို့ဖြင့် ဆန်းစစ်ရန် လိုအပ်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်တွင် စာရေး သူလက်လှမ်းမီသမျှ လိုအပ်သည်ဟုထင်ရသော ကျမ်းဂန်၊ စာအုပ်စာတမ်းအချို့ကိုထည့်သွင်း ကိုးကားထားလေရာ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကြောင့် သက်ဆိုင်သူများ ၏ ခွင့်ပြုချက် တောင်းခံနိုင်ခြင်းမရှိသည့် အတွက် ပတ်သက်ဆက်ဆိုင်သူများ အနေဖြင့် ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးကြပါရန် အနူးအညွတ် တောင်းပန်အပ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်အား ဝေဖန်ထောက်ပြပေးခဲ့သော အရှင်ဥာဏာစာရ (ဖားအောက်တောရ)၊ စာအုပ် ဖြစ်မြောက်ရေး အတွက် အစွမ်းကုန် လုံးပမ်းအားထုတ်ခဲ့သော မစိမ်းစိမ်း(သက်ခိုင် စာပေ)နှင့် အဖက်ဖက်မှ ဝိုင်းဝန်းကူညီ ပံ့ပိုးခဲ့ကြသော အရှင် ဥာဏိဿ

ရ၊ သာသနာဓဇ ဓမ္မာစရိယ မဟာဂန္ထဝါစက ပဏ္ဍိတ၊(တိပိဋက မဟာဂန္ထာရုံ တိုက်၊
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း)၊ ပန်းချီမျိုးမြင့်၊ ကိုသီဟမောင်မောင်၊ ဂျစ်တူး (မုံရွာ)၊မဖြူဖြူ
စိုး(NET SKY)၊ ကိုမြတ်သွင်(မြတ်သုတ)၊ ကိုရဲ(စင်္ကာပူ)၊ ကိုဝင်းမြင့်(စင်္ကာပူ)၊ရွှေပြည်စိုး
ထရေး ဒင်း(စင်္ကာပူ)နှင့် စာဖတ်ပရိသေ့ တ်အားလုံးအား အမှတ်တရကျေးဇူးစကား
ဆိုအပ်ပါသည်။

ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြဲပါစေ။

လေးစားမှု များ ဖြင့် ...

မင်းဒင်

၂၀၁၃-ခုနှစ် ၊ ဇန်နဝါရီလ(၁၆)ရက်

ဖူးခက်ကမ်းခြေ၊ ထိုင်းနိုင်ငံ

သံသရာတက္ကဝယ်

လွန်ခဲ့သော ၂၀၁၀-ခုနှစ် ၊ စက်တင်ဘာလ။ ။

ကျနော်သည် ထိုင်းနိုင်ငံ ဖူးခက်မြို့တွင် နေထိုင်လျက်

မြန်မာကုန်စုံဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖွင့်လှစ်ရင်း တတတ.၁၀ ညီငည့.ငညသ ဟူသော အွန်လိုင်းစာမျက်နှာတစ်ခုတွင် တစ်ခုသော ရဲဘက်စခန်း၌ တွေ့ဆုံရင်းနီးခဲ့ရသည်ကိုသက်ခိုင်အမည် ရှိ မိတ်ဆွေတစ်ဦး၏ ဘဝဇာတ်လမ်းစုံကို "မင်းဒင်ရဲ. သက်ခိုင်"ဟူသော အမည်ဖြင့် ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်ဖန်တီးရေး သားလျက်ရှိရာ အဆိုပါ ဇာတ်လမ်းဆုံးခန်းတိုင်ခါနီး အချိန်ဖြစ်၏။တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ထိုအချိန်တွင် ပင် ကျနော်နှင့် ကိုသက်ခိုင် ဘန်ကောက်မြို့ ၌ မထင်မှတ်ဘဲ ပြန်လည်တွေ့ဆုံမိကြလေရာ ရှေးဖြစ်ဟောင်းအောက်မေ့ဖွယ်တို့ကိုအပြန်အလှန် ပြောမကုန်အောင် ရှိကြလေသည်။ အထူးသဖြင့် ကျနော်သည်မင်းဒင်ရဲ. သက်ခိုင်ကို အပြီးသတ်နိုင်ရေး အတွက် နိဂုံးပိုင်းအတွက်လိုအပ်သည့်အချက်အလက်များ ကို တရစပ်မေးခွန်းများ ၊ မျှားပစ်သလို ပစ်သွင်းမေးမြန်းနေခြင်းအားကိုသက်ခိုင်သည် စိတ်ရှည်တည်ငြိမ်စွာ ပင် ပြည့်စုံစွာ ပြန်လှန်ဖြေကြားလျက်ရှိ၏ ။စကားလက်ဆုံကျ အပြီး ခွဲခွာအံ့ဆဲဆဲ အချိန်တွင် ကျနော်က ...

"ကိုသက်ခိုင် ခင်ဗျား အချိန်ရတဲ့အခါ ဖူးခက်ကိုလာခဲ့ပါလားဗျာ၊

အေးအေးဆေးဆေး အနားယူရင်း ရှေးဟောင်းနှောင်း ဖြစ်တွေ ၊ အတွေ့အကြုံအသစ်တွေ
အပြန်အလှန် ပြောကြတာပေါ့"ဟုဖိတ်မန္တကပြုသည့်အခါ ကိုသက်ခိုင်ကခပ်ပြုံး ပြုံး
မျက်နှာပေးဖြင့် ...

"ဖူးခက်နဲ့ကျွန်ုပ် မစိမ်းလှပါဘူး၊ ဖူးခက်မှာ ကျွန်ုပ်ငှားထားတဲ့အိမ်

ရှိပါဗျာ"ကိုသက်ခိုင်က ခပ်အေးအေးဖြေလိုက်သော်လည်း ကျေနပ်အံ့အားသင့်သွားရပါသည်။

"တော် တော် နေနိုင်တဲ့သူပဲဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျနော့်စာတွေ

ဖတ်မိတယ်ဆိုရင်ဆက်သွယ်လိုက်ရောပေါ့၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျားက ဖူးခက်ဘယ်နားမှာ နေတာတုန်း။"

"ကျနော်က ခြေထောက်မှာ ဗွေပါနေတဲ့သူဆိုတော့ ဖူးခက်မှာ အမြဲတန်းမနေ ဖြစ်ပဲ တောင်ရောက် မြောက်ရောက် ဖြစ်နေလို့ပါ။ ကျနော်ငှားထားတဲ့အိမ်ကနိုင်ထောင်မှာ ဗျ"

"နိုင်ထောင်ဆိုတာ ဘယ်နားမှာ တုန်း။ ကျနော်မကြားဖူးပါလား"

"အော်၊ ဖူးခက်လေယာဉ်ကွင်းနားမှာ လေဗျာ။ တော် တော် ဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာဗျ။"

အဲဒီ မှာ နေဝင်ချိန်ကို ငေးလိုရတဲ့ ကမ်းခြေခပ်သေးသေးရှိလေရဲ့ ။ အင်း
...ကမ္ဘာလှည့်ခရီးသည် တော် တော် များများ ကလည်း ဖူးခက်ဆိုရင် ပါတောင် ၊ ကမလာ၊
ကရွန်း၊ ကတ လောက်ပဲ သိကြတာကလား၊ ကျနော်စိတ်ထင် နိုင်ထောင်ဟာ
ဖူးခက်လေယာဉ်ကွင်းနဲ့ သုံးမိုင်သာသာလောက် ဝေးမယ်ထင်ပါရဲ့ "

"အော် ၊ခင်ဗျားပြောတဲ့ နိုင်ထောင်ဆိုတာ ထလန်အပိုင်ထဲက ဖြစ်မယ်ဗျ၊
ကျနော်က နိုင်ထောင်ဖက်မှာ ရာဘာ တောတွေ လောက်ပဲ ရှိတယ်ထင်နေတာ"

"နိုင်ထောင်က တော် တော် ဆိတ်ငြိမ်တဲ့နေရာဗျ။ တကယ့်လူကုံထံတွေ က
ရောမအိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေ ကို အနောက်ဖက်မျက်နှာမူပြီး ပင်လယ်ပြင်မှာ
နေဝင်သွားတဲ့ရှုခင်းကို မြင်နိုင်အောင် ဆောက်ထားကြတာကလား၊ ဒါပေမဲ့ သစ်ပင်တွေ
တောအုပ်ခပ်ထူထူတွေ ကြားမှာ ဆောက်ထားကြတာကြောင့် ရုတ်တရက်ဆိုမသိသာလှဘူး၊
နိုင်ထောင်မှာ ကျနော်တွေ ဖူးတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်လုံးဆို ပင်လယ်ကိုမျက်နှာမူပြီး
ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ မေးတင်ဆောက် ထားလိုက်တာ အခု ထိုင်းဘတ်သန်းနှစ်
ရာငါးဆယ်လောက် ကုန်တာတောင် တစ်ဝက်သာသာပဲ ပြီးသေးဗျာ။ တခါတခါကျနော်
စိတ်ထဲမှာ ငွေကိုထားစရာမရှိတဲ့ မာဖီးယားတွေ များ လာဆောက်ထားသလားလို့တောင်
ထင်မိတဲ့အထိ"

အမှန်တော့ ဖူးခက်ကျွန်းကို အမည် သာကြားဖူးသူများ က မြို့ ငယ်လေးတစ်မြို့
ဟုထင်မှတ်ကြလင့်ကစား ခဝဲသီးပုံ ကျွန်းမကြီး၏ အကျယ်အဝန်းသည်ပင်
စင်္ကာပူနိုင်ငံလောက်ရှိသည်။ ကျွန်းပတ်လည်တဝိုက်မှ လည်စရာပတ်စရာ
ကျွန်းကြီးကျွန်းငယ်ပေါင်း နှစ် ဆယ်ကျော်သုံးဆယ်နီးပါးကို ထည့်သွင်းတိုင်းတာလျှင်

စင်္ကာပူထက်နှစ် ဆကျော်ခန့် ရှိနိုင်လောက်သည်။

"ဟာ၊ ခင်ဗျားက ကျေနပ်ထက် ပူးခက်အကြောင်းပိုသိနေပါကလား။
လုပ်စမ်းပါအုံးဗျာ နိုင်ထောင်အကြောင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး"

"ရော၊ ခင်ဗျားမလည်း တွေ့ မယ်ကြံကာရှိသေး၊
အမေးအမြန်းထူတာကအရင်ကိုး။ အခုတော့ ကျေနပ်လည်း အချိန်မရသေးဘူး။
ကျေနပ်ကလေးကျောင်းဆင်းပွဲအတွက် စင်္ကာပူသွားဖို့ ပြင်ရဆင်ရအုံးမယ်၊ ကံပါလေ
မကြာခင် ဆုံကြသေးတာပေါ့၊ ကျေနပ် လာ ဖြစ်အောင်လာခဲ့ဖို့ ကတိပေးပါတယ်"

ကိုသက်ခိုင် ခပ်သုတ်သုတ်စကားဖြတ်နေသည်ကို သတိပြုမိသည်နှင့် ...

"ခင်ဗျား သဘောတူရင် ကျေနပ်မကြာခင် မင်းဒင်ရဲ့ သက်ခိုင်ကို
ပုံနှိပ်စာအုပ်ထုတ်မယ်ဗျာ။ အဆင်ပြေရင် ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော် ခရီးသည်ကိုပါ
ဆက်ထုတ်ချင်တယ်၊ အဲဒါ ခင်ဗျားနဲ့ ပြန်ဆုံမှ ဖြစ်မယ်"

(မှတ်ချက်။ ။ စာရေး သူသည် ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော် ခရီးသည် ဟူသော အမည် ဖြင့်
ဝတ္ထုလတ် တစ်ပုဒ်ကို လွန်ခဲ့သော လေးနှစ် ခန့်က အွန်လိုင်းစာမျက်နှာပေါ်တွင်
ပွဲဦးထွက်လက်ရာအ ဖြစ် ရေး သားခဲ့ဖူးပါသည်။)

"အမလေး ၊တော် တော် လောဘကြီးတဲ့သူပါလား။ ကိုယ့်လူသဘောပါဗျာ။
ခင်ဗျားရှိစုမဲ့စုငွေယားလေး ပြောင်မ သွားပါစေနဲ့လို့သာ ဆုတောင်းပါတယ်၊
ဒီတော့ခင်ဗျားထုတ်ချင်တဲ့စာအုပ်ကိုသာ အရင်ထုတ်ကြည့်ပါဦးလေ၊
အဆင်ပြေတော့လည်းဆက်လုပ် ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခု ခင်ဗျားရေး ထားတဲ့ ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော်
ကတော့ ပူးလုံးနားမထွင်းမို့ ကျေနပ်တော့ သိပ်စိတ်တိုင်းမကျလှသေးဘူးဗျာ"

"အေးပေါ့ဗျာ၊ ဒီထက်ပိုပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရေး
နိုင်အောင်ခင်ဗျားကို ထပ်တွေ့ ချင်တာပေါ့"

"ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျား ပထမစာအုပ်ရဲ့ အသံကို ကျေနပ်နားထောင်နေပါမယ်၊

အဆင်ပြေခဲ့ရင် ရှေ့ဆက် တိုးကြတာပေါ့"

.....

ကျေနပ်ဖူးခက်သို့ပြန်ရောက်ပြီး သုံးလခန့်အကြာတွင် မင်းဒင်ရဲ့ သက်ခိုင်ကိုပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ရာ အထိုက်အလျောက် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ဤသည်ပင်လျှင်ကိုသက်ခိုင်နှင့် ကျေနပ်၊ ထိုင်းနိုင်ငံ ဖူးခက်ကျွန်းတွင် သံသရာတကွေ့ ပြန်ကာတွေ့ကြလျက် "ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော် ခရီးသည်" ကို အစမှအဆုံးတိုင် ပြန်လည်ရေးသားရန်အကြောင်းဖန်လာသည်ဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

၎င်းကာလများ အတွင်း : ကိုသက်ခိုင်ကို ထပ်မံတွေ့ဆုံနိုင်ရန်အတွက်ကျေနပ်ဖက်မှ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဆက်သွယ်သော်လည်း ခရီးယာယီများလှသော ကိုသက်ခိုင်ကား စင်ကာပူရောက်လိုက်၊ ဂျပန်ရောက်လိုက်၊ မလေးရှား ရောက်လိုက် ဖြစ်နေသည်သာ များပါသည်။ သူ ဖူးခက်သို့ ရောက်သည့်အခါ မပျက်မကွက်ဆက်သွယ်ပါမည် ဟူသော ကတိကိုသာ ပေးခဲ့ပါသည်။ ထိုကာလများ အတွင်း အားလပ်သည့်အချိန်များ၌ ကျေနပ်ရေး ခဲ့သော ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော် ခရီးသည်ကို ပြန်လည်ဖတ်ရှုမိသည့်အခါများတွင် ကိုသက်ခိုင် ထောက်ပြခဲ့သကဲ့သို့ ဖူးလုံးနားမထွင်း ဖြစ်စရာများကို တွေ့ရပါလေ၏။ အမှန်ကား ကျေနပ်၏ နုနယ်လှသော စာရေးသက်ကြောင့် ဖြစ်ဟန်ရှိလေသည်။ ထို့ကြောင့် ကိုသက်ခိုင်နှင့် ပြန်လည်ဆုံတွေ့သည့်အခါ ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော် ကို ယခုထက် ပိုမိုပြည့်စုံစွာ ပြန်လည်ရေးသားနိုင်ရန်စိတ်အားထက်သန်လျက်ရှိစဉ် လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်က မမျှော်လင့်သည့်တစ်နေ့က နံနက်ခင်းတွင် အိမ်မခန့်အရပ်ရှိ ကျေနပ်အိမ်ရှေ့သို့ T O Y O T A V J G O P R E R U N N E R အနက်ရောင် ကားတစီးဖြင့် ကိုသက်ခိုင် ပေါက်ချလာပါသည်။ ကျေနပ်ကား ခြံအတွင်းရှိ အပင်တချို့ကို ပေါင်းသင် ရေလောင်းလုပ်နေချိန် ဖြစ်၍ သူ့ကိုဦးစွာ လှမ်းမြင်နေရသည်။ ကျေနပ်က ဝမ်းပန်းတသာ တအံ့တဩဖြင့် ...

"ဟေ့လူ၊ ခင်ဗျား ကျေနပ်အိမ်ကို ဘယ်လိုလုပ် ရှာတွေ့တုန်းဗျာ၊

ဖုန်းလေးဘာလေး ကြိုဆက်ရောပေါ့"

"အော် ... ခင်ဗျားဈေးဆိုင်ကို ဖူးခက်က ဗမာတိုင်းသိနေတာပဲ၊
ဝပ်ထွေဘုန်းကြီးကျောင်းနားက ခင်ဗျားဆိုင် ဝင်မေးလိုက်ရင် ခင်ဗျား အိမ်လိပ်စာသိဖို့
အလွယ်ကလေးပဲ"

ကိုသက်ခိုင်၏ ရုပ်သွင်နှင့် ပြောဟန်ကား လွန်ခဲ့သော ခုနှစ် နှစ်
ကျော်ကာလခန့်က ကဲ့သို့ပင်ထူးထူးခြားခြား ပြောင်းလဲခြင်းမရှိသေးချေ။
ခြေသလုံးအလယ်လောက်အထိသာ ရှိသော ကွာတားဘောင်းဘီ၊ Adidas စပိုရှပ်နှင့်
လူလတ်ပိုင်း တစ်ယောက် ကဲ့သို့ဖျတ်လတ်တက်ကြွ နေဆဲပင်။

"လာဗျာ၊ ပါတောင်ကမ်းခြေသွားကြရအောင်၊ ခင်ဗျားခါးက ပုဆိုးကိုချွတ်၊
ဘောင်းဘီဝတ်ပြီး လိုက်ခဲ့ပေတော့"

သူက အိမ်ထဲသို့ဝင်ရန်ပင် စိတ်ကူးရှိပုံမရပဲ ဇွတ်ခေါ်နေလေရာ
ကျနော်လည်းထွေထွေထူးထူးစဉ်းစားရန် အကြောင်းမရှိသည်နှင့် သူနှင့် အတူ
ပါတောင်ကမ်းခြေဖက်သို့ လိုက်ပါလာခဲ့ပါသည်။ ကားပေါ်တွင် ကိုသက်ခိုင်ဘေး၌ ထိုင်လျက်
လိုက်ပါရင်း...

"နေပါဦးဗျ ခင်ဗျားက ပါတောင်ဖက် ဘာသွားလုပ်မှာ တုန်း"

"ပါတောင် ၀၇၀၉ က ဂေါ်ရခါးဆိုင်မှာ ရှမ်းခေါက်ဆွဲစား ရေကူးကြတာပေါ့ဗျာ၊
၀၇၀၉ က ကိုင်လား ဆိုတဲ့ ဂေါ်ရခါးဆိုင်ကို သိတယ်မဟုတ်လား"

"သိပါဗျာ၊ နေပါဦး ခင်ဗျားက ဗီဂိုးယာယီနံပါတ်အနီကြီးနဲ့ ထိုင်းမှာ တော် တော်
ကြီးပွားနေပုံရတယ်"

"ထပ်သရီး၊ ဒီကားမျိုးက ဗမာပြည်မှာ သာ သိန်းရှစ်ရာတစ်ထောင်ပေးရမှာ ၊
ဒီမှာ က ဗမာငွေ သိန်းသုံးဆယ် လောက်ရှိရင် စီးနိုင်နေတဲ့ဥစ္စာ၊ စွတ်အထင်ကြီးမနေနဲ့အုံး၊
ထုံးစံအတိုင်း လစဉ်သွင်း အကြွေးစံနစ်နဲ့ စီးနေတာ"

"ဟာ၊ အကြွေးစံနစ်နဲ့ဝယ်တာ တခြားလူမျိုးအတွက်တော့

လွယ်ချင်လွယ်လိမ့်မယ်၊ ဗမာတွေ အတွက်တော့ သိပ်မလွယ်တာ ကိုယ်တွေ့ ပါဗျာ"

"လုပ်ပါဦး၊ ဘယ်လိုကိုယ်တွေ့ များ ပါလိမ့်"

"အော် ကားကို အကြွေးစံနစ်နဲ့ဝယ်မယ်ဆိုရင် ထိုင်းနိုင်ငံသား တစ်ယောက်

ကထောက်ခံချက်ပေးမှ ရတာ လေ၊ ကျနော်ကားဝယ်တုန်းကဗျာ၊

အာမခံမဲ့ထိုင်းနိုင်ငံသားရှာလိုက်ရတာ သုံးလလောက် ကြာတယ်ထင်ပါရဲ့၊ အများ စုက

ဗမာဆို မယုံကြ၊ ယုံတဲ့သူတွေ ကလဲ ဘဏ်စာရင်းမှာ ဘတ်တစ်ထောင်ပြည့်အောင်မရှိ၊

ရှိပြန်တော့လဲအရင်အကြွေးဟောင်း မဆပ်နိုင်တာမို့ နာမည် ပျက်စာရင်းဝင်၊ တော် တော်

စိတ်ညစ်စရာကောင်းတာကလား"

"အဲဒါ ခင်ဗျား ကြော(ရှော)မသိလို့၊ အမှန်က ထိုင်းလူမျိုးအတော် များများ

ဟာဟန်ပဲရှိတာ၊ အများ စုဟာ ဘဏ်ကြွေးနဲ့ မကင်းကြဘူး၊ တီဗီဝယ်အကြွေး၊

တယ်လီဖုန်းဝယ်အကြွေး၊ ဆိုင်ကယ် ဝယ်အကြွေး၊ ကားဝယ် အကြွေးနဲ့

အကြွေးသံသရာလည်နေကြတာဗျ၊ ခင်ဗျား ကားဝယ်ချင်လို့ ထိုင်းနိုင်ငံသား တစ်ယောက်

ထောက်ခံချက်လိုရင် ထိုင်းရှေ့နေ တစ်ယောက် ရှာပြီး ထောက်ခံစားရိတ်တစ်သေ

င်းပေးမယ်လို့သာ ပြောလိုက်ပါဗျာ။ ထောက်ခံချက်ပေးချင်တဲ့သူတွေ ရိုက်သတ်လို့တောင်

မကုန်တာ ခင်ဗျားတွေ့ ပါလိမ့်မယ်"

စကားတပြောပြောနှင့် ခရီးနှင်လာကြစဉ် ဖူးခက်မြို့ မနှင့်

ပါတောင်ကမ်းခြေကိုပိုင်းခြားထားသော ခေါင်လုံ ဖော့ရှူအာ တောင်တန်းပေါ်မှ

စံကျောက်စုရာအမည် ရှိတောင်ပေါ်တရုတ် ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့သို့ အရောက်တွင်

ကိုသက်ခိုင်က အကြောင်းတစုံတရာမရှိပဲ ဟွန်းရှည်သုံးချက် ဆင့်နှိပ် လိုက်ပါသည်။

"ဟ ၊ ဘာတုန်းဗျ၊ ကားလည်းရှင်းနေရက်သားနဲ့"

"ရော၊ ခင်ဗျားလဲ ဖူးခက်မှာ နေတာ ကြာကြာလှပြီ၊

ဒီခလေ့ထုံးစံကိုမသိသေးပဲကိုး၊ ဒီတောင်ပေါ်က ဒီတရုတ်ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့ကို

ရောက်ရင်ကားမှန်သမျှ ဟွန်းတီးပြီး အချက်ပေးမှ တောင်စောင့်နတ် တောစောင့်နတ်တွေ ကသဘောကျတယ်လို့ ဖူးခက်သားတွေ က ယုံကြည်လေ"

"အော် ၊ ခင်ဗျားလည်း ဒီအယူအဆတွေ ကို လက်ခံတာပေပဲကိုး"

ဟု ကျနော်က ထောက်လိုက်ရာ ကိုသက်ခိုင်က ရီရီမောမောဖြင့်

"ဟား ၊ ကျနော်က တောင်စောင့်နတ်တောစောင့်နတ်တွေ

သဘောကျမကျသဘောမပြောနိုင်ပေမဲ့ ဒီတောင်ပေါ်ရောက်တဲ့အခါ အတက်အဆင်း

ကားအချင်းချင်းသတိပြုမိအောင် တီးလိုက်တာမျှ ဒီနေရာက

အတက်အဆင်းမတ်လွန်းတော့သတိလက်လွတ်မ ဖြစ်တော့ဘူးပေါ့၊ မကြာခင်တော့

ဒီတောင်ကြီးရဲ့ အောက်ခြေကနေဥမင်လိုဏ်ခေါင်းဖြတ်ဖောက်တော့မှာ မို့

ဟွန်းတီးစရာမလိုတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ "

"လုပ်ပြန်ပြီ၊ ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ၊ အဲဒီ သတင်းကို ခင်ဗျား

ဘယ်ကနေကြားလာပြန်သတုန်း"

"အော် ဖူးခက်ဂေဇက်မှာ သတင်းပါတယ်လေ၊ လုပ်ကြမှာ ပေါ့ဗျာ၊

ဖူးခက်ဟာကမ္ဘာလှည့်ခရီးသွား လုပ်ငန်းနဲ့ ဝင်ငွေ သောက်သောက်လဲ ရနေတဲ့မြို့ ပဲ၊

ဖူးခက်ကိုနှစ် စဉ်လာပြီးလည်ပတ်တဲ့ ခရီးသွားဦးရေဟာ သန်းချီရှိတယ်လို့ဆိုတယ်ဗျာ၊

ကျနော်တို့နိုင်ငံမှာ လဲ ခရီးသွားလုပ်ငန်းဟာ မီးခိုးမထွက်တဲ့ စက်ရုံဆိုပြီး ၁၉၉၆-ခုနှစ် တုန်းက

မြန်မာ့ခရီးသွားနှစ် တွေ ဘာတွေ ညာတွေ လုပ်ခဲ့ဖူးတာခင်ဗျားလဲကြားဖူးနေမှာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့

အခုအချိန်အထိ ထွေထွေထူးထူးတိုးတက်တယ်လို့တော့ဘာမှမကြားမိသေးပါဘူး၊ အမှန်က

ဖူးခက်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ် ဆယ်ဝန်းကျင်ကရာဘာလုပ်ငန်းနဲ့ ရေလုပ်ငန်းလောက်သာ

ရှိခဲ့တဲ့မြို့ ပဲ၊ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ပေါင်းလေးငါးခြောက်ဆယ် ကတော့ T&N-ORC လို့ ခေါ်တဲ့

သံရိုင်းတစ်မျိုး တူးဖော်တဲ့လုပ်ငန်းကိုလုပ်ခဲ့ကြ တယ်ဆိုတယ်ဗျာ ဖူးခက်တစ်ကျွန်းလုံးကို

T&N-ORC ရှာရင်းမြေလွန်ပစ်လိုက်ကြတာ အခုတော့ T&N-ORC ဆိုတာ ဖူးခက်မှာ

မူးလို့တောင်ရှူစရာမရှိတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ၊ ဘယ်ကနေ သိသလဲ ထပ်မေးမနေနဲ့အုံး၊ ဖူးခက်မြို့

မေးကြီးနားမှာ ရှိတဲ့ သာဗွန်းဟိုတယ်ရဲ့ အောက်ထပ်မှာ ဖူးခက်ပြတိုက်ဆိုတာရှိလေရဲ့ ၊ ကျနော် ဝင်ကြည့်တုန်း ကတော့ ဝင်ကြေး ဘတ်၅၀ ပေးရတယ်၊ ဖူးခက်ရဲ့ သမိုင်းကြောင်းဓာတ်ပုံတွေ ၊ ဖူးခက်မြို့ မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ် ပေါင်းခြောက်ဆယ်လောက်ကအသုံးပြုခဲ့တဲ့ စက်ပစ္စည်းဟောင်း တော် တော် များများ ကိုလည်း ပြထားလေရဲ့ ၊ ဒီပြတိုက်ကိုလည်း လူသိမများ လှဘူး၊ ကျနော်ဝင်ကြည့်တုန်းက ကျနော် အပါအဝင်နိုင်ငံခြားသားသုံးယောက် လောက်ပဲ ဝင်ကြည့်တာ တွေ ခဲ့လေရဲ့ "

" စပ်စုတဲ့နေရာမှာ တော့ ခင်ဗျားက စံနမူနာပါပဲဗျာ"

"ဟာ ၊ စပ်စုတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျနော်တို့တိုင်းပြည်မှာ လဲ ရှိရှိသမျှသံယံဇာတတွေ ထုတ်ရောင်း နေတာ ခင်ဗျားလဲ ကြားနေတာပဲ၊ ဒါတွေ ကုန်ရင်တိုင်းပြည်ဘယ်လိုလုပ် ထူထောင်မယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားသင့် ဘူးလားဗျာ၊ နေဦးဗျာ အခုကျနော်တို့သွားမဲ့ OTOP ဆိုတဲ့ ဈေးအကြောင်းကို ခင်ဗျားသိလား၊ အမှန်က အဲဒီ စီမံကိန်းဟာ ဝန်ကြီးချုပ်ဟောင်း သက်ဆင်ရှိနာဝပ်လက်ထက်က အကောင်အထည်ဖော်ခဲ့တဲ့ စီမံကိန်းဆိုပဲ၊ ONE TAMBOM ONE PRODUCT (OTOP) ကျေးရွာအုပ်စုတစ်ခုကိုထုတ်ကုန်တစ်ခု ထုတ်လုပ်ဖို့ အားပေးတဲ့စီမံကိန်းတဲ့ဗျာ ဥပမာ သရက်သီးလှိုင်လှိုင်ထွက်တဲ့ရွာဆို သရက်သီးယို လုပ်မလား၊ သရက်ပြား ခြောက်လုပ်မလား၊ လိုအပ်တဲ့ စက်ကိရိယာနဲ့ ချေးငွေကို အစိုးရကချေးငွေသဘောမျိုးထုတ်ပေးပြီး ထောက်ပံ့သတဲ့ဗျာ။ အဲဒီ ထွက်ကုန်တွေ ကိုလည်း ဝမ်းစတား(ကြယ်တစ်ပွင့်)၊ တူးစတား(ကြယ်နှစ် ပွင့်)၊ သရီးစတား၊ ဖိုးစတား၊ ဖိုက်စတား စသည်ဖြင့် အဆင့်အမျိုးမျိုး သတ်မှတ်ခဲ့ခြားပေးတယ်။ ဖိုးစတား၊ ဖိုက်စတားအဆင့်ဝင်တဲ့ ထုတ်ကုန်ကို ပြည်ပပို့ကုန်အ ဖြစ် သတ်မှတ်ပေးပြီး ပြည်ပမှာ ဈေးကွက်ရှာပေးတယ်ဆိုပဲ၊ ပြည်ပပို့ကုန်အ ဖြစ် အဆင့်မမီသေးတဲ့ ထုတ်ကုန်တွေ ကိုလည်း နိုင်ငံအနှံ့မှာ OTOP ဆိုတဲ့ဈေးတွေ တည်ဆောက်ပြီး ဖြန့်ဖြူး စေသတဲ့ဗျာ"

ရဲဘက်စခန်းတွင် အတူနေခဲ့ကြစဉ်က သူနှင့် ဆုံလေတိုင်း တရားဓမ္မအကြောင်း၊ ဖြစ်ပျက်အကြောင်းတွေ ချည်း ကိုသာ အပ်ကြောင်းထပ်တတ်လေသော

ကိုသက်ခိုင်သည်ယခုတော့မူ တိုင်းရေး ပြည်ရေး စီးပွားရေး အကြောင်းများ ကိုသာ
ဖောင်းပေးလျက် စကားဖောင်ဖွဲ့နေပြန်ပါသည်။

တောင်ပေါ်မှ ပါတောင်ကမ်းခြေဖက်သို့အဝင် တစ်ခုသော
ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ကျန်တို့ရောက်သည့်အခါ ကမ္ဘာကြီး လုံးဝန်းသည့် သဘောကြောင့်
ပေလော၊ နီးဝေးမျက်မြင် သဘောကြောင့် ပေလော မဆိုနိုင်၊ တောင်တန်းများ ၏ အပေါ်သို့
ရောက်လျက်ရှိသော ပင်လယ်ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို လှမ်းမြင်ရပါလေ၏ ။
အဆောက်အဦးအမြင့်အနိမ့်မျိုးစုံဖြင့် တမျှတခေါ် ရှုမဆုံးလေသော
ပါတောင်ကမ်းခြေကားမြို့ ငယ်တစ်ခု နှင့် တူလေစွ။

မကြာမီ ကျန်တို့ ၀၇၀၉ ဈေးအတွင်းမှ ကိုင်လား၏ ဆိုင်သို့
ရောက်သည့်အခါတွင် လည်း ကိုင်လားသည် ကိုသက်ခိုင်ကို ယခင်ကပင်
ရင်းနှီးနေဟန်ရှိသော လေသံဖြင့် ...

"ဟာ၊ ဆရာ၊ ဆရာတို့ဘယ်လိုတွေ လာကြတုန်း။ ထိုင်ပါဆရာ၊
ဆရာချွန်ကိုမတွေ့တာကြာပြီ"

ကိုင်လားက ဆရာချွန်ဟူသော အမည်ဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သော ကြောင့်
ကျန်တို့နောက်ဖက်တွင် တစ်စုံတစ်ဦး ရှိနေလေရော့သလား ဟူသော အတွေးဖြင့်
နောက်သို့လှည့်ကြည့်မိရာ ကိုသက်ခိုင်က ခပ်ပြုံး ပြုံး အမူအရာဖြင့် ...

"ဟေ့လူ လျှောက်ရှာမနေနဲ့၊ ချွန်ဆိုတာ ကျန်နဲ့နာမည် ကို ခေါ်နေတာ၊
ဖြစ်ရပ်များ ဗျာ၊ ကျန်နဲ့ ဖူးခက် ရောက်စတုန်းက ကုမ္ပဏီထောင်ဖို့
ထိုင်းရှေ့နေရုံးကိုဝင်ထွက်နေတုန်း ကျန်နဲ့မိတ်ဆွေ ထိုင်းရှေ့နေ မစ္စတာဒင်းန့်
ဆိုတဲ့မောင်က ကျန်နဲ့မှာ (NICK NAME) နာမည် တို့ ရှိလားဆိုပြီး မေးတော့
ကျန်လည်း ပါးစပ်ထဲတွေ့တဲ့နာမည် ချွန် ဆိုပြီး ပြန်ဖြေမိရာက ဖူးခက်မှာ ရှိတဲ့
ထိုင်းမိတ်ဆွေ တော် တော် များများ က ကျန်ကိုချွန် ချွန် လို့ခေါ်ကြရောဆိုပါတော့ဗျာ၊
သူတို့နဲ့ ဒီဆိုင်ကိုလာဖူးတော့ သူတို့လည်းကျန်နဲ့နာမည် ကို ချွန်လို့ ခေါ်ကုန်ကြတာပါပဲ။

ဘယ်နှယ် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာအညာသားမှာ ဘယ်လိုလုပ် နစ်နိမ်း ရှိမတုန်းဗျာ"

ကျနော်ကား ... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ မစ္စတာဂျွန်သက်ခိုင်ရယ်ဟုသာ စိတ်ထဲမှ ကျိတ်ပြုံး လိုက်ရပါတော့သည်။

ကိုင်းလားဆိုင်မှ ရှမ်းခေါက်ဆွဲနှင့် တို့ဟူးကြော်လွှေးပြီးသည်နှင့် ပါတောင်ကမ်းခြေဖက်သို့ ခရီးဆက်ကြသည်။ ခရီးသွားရာသီမဟုတ်၍ ကမ်းခြေမှာ လူမစည်ကားလှ။ ရေတက်ချိန် ဖြစ်၍ ပင်လယ်ရေသည် ရောင် စုံထီးများ နှင့် ပက်လက်ထိုင်ခုံများ အနီးသို့ရောက်နေသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ရောင် စုံထီးနှင့် ခုံတစ်စုံငှားလိုက်ပြီးချိန် ကိုသက်ခိုင်သည် ရေထဲဆင်းရန် ဘောင်းဘီတိုနှင့် အသင့် ဖြစ်ချိန်တွင် ကျနော်က ကိုသက်ခိုင် ရေကူးဟန်ကို ကြည့်ချင်သည်နှင့် -

"ကဲ ကိုသက်ခိုင် ခင်ဗျား အရင်ဆင်းနှင့် ဗျာ၊ ကျနော် ခင်ဗျားပစ္စည်းပုံကို စောင့်ရင်းပေါင်တံရှည်လေးတွေ ကို ငေးလိုက်အုံးမယ်"

ကိုသက်ခိုင်ကား ကျနော်ကို စကားမပြန်တော့ပဲ ပင်လယ်ထဲသို့ တလှမ်းချင်းဆင်းသွားလေတော့ရာ ကျနော်တကိုယ်တည်း ရောင် စုံထီးအောက်က ကုလားထိုင်မှာ ပက်လက်လှန်ရင်း ကမ်းခြေက လူရောင် စုံ၊ မြင်ကွင်းရောင် စုံကို ကြည့်ရင်းအပန်းဖြေရတော့သည်။ ပါတောင်ကမ်းခြေကား ကမ်းခြေချည်းသက်သက်တစ်မိုင်ကျော်ရှိနိုင်သည်။ ကျယ်ပြန့်သော သော င်ပြင်၊ ကြည်လင်သော ရေပြင်၊ သဲနုနှင့် နေရောင် ကြောင့် ဥရောပခရီးသွားများ နှစ် ခြုံ ကြဲကြလေဟန်တကား၊ ဟိုးအဝေးကြီးမှာ ရေပြင်နှင့် မိုးကောင်းကင်တို့ ထိစပ်လျက်ရှိသည်။ စပိဘုတ်၊ ကောင်းကင်လေထီး၊စကူတာတွေ ရေပြင် ဝေဟင်မှာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ခရီးသွားရာသီမဟုတ်သည့်တိုင်နိုင်ငံတကာ ခရီးသွားများ ကား နည်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ ဥရောပ၊လက်တင်အမေရိကစသော နိုင်ငံမျိုးစုံမှ ဧည့်သည်များ ကား အများ စု ဖြစ်၏ ။ အသားညိုအုပ်စုတွင် ပါသော ဘရာဇီး၊ ဗင်နီဇွဲလားနိုင်ငံများ မှ ဖြစ်ဟန်ရှိသည့်ပျိုဖြူများ ကား ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအဆစ် ပြေပြစ်လှသည်။ အချို့ကား ရင်စီးဗလာ။ရင်စီးဗလာဆို၍ ဖူးခက်ရောက်စက ရီစရာ ကျနော်အ ဖြစ်ကို တွေ့ မိသည်။

ပါတောင်ကမ်းခြေသို့ ဒုတိယအကြိမ် ရောက်ချိန်က ဖြစ်၏။ ကမ်းခြေမှာ တောင်လျှောက်မြောက်လျှောက် လုပ်နေရင်း အချို့နိုင်ငံခြားသူများ ဗလာစီယာနတ္ထိ၊ အဝတ်ဆို၍ ခါးတွင် ကပ်သည်ဆိုရုံ နံငယ်ပိုင်းမျှ လောက်ပင်မရှိသည့် ပိတ်စငယ်နှင့် ကိုယ်ထီးတည်းနီးပါးမြင်ရသည့်အခါ ကျေနပ် စိတ်မှာ တအံ့တဩနှင့် ဟုတ်မှဟုတ်ပါလေစ၊ တစုံတခုများ မှာ ယွင်းနေလေရောသလား တွေ့မိကာ မဲဆောက်ဖြူ နေ ကျေနပ် မိတ်ဆွေ ကိုဝမ်းထွဋ်ကိုကမ်းခြေမှ ချက်ချင်း ဖုန်းဆက်လျက် အဆိုပါ ထူးဆန်းသော အကြောင်းခြင်းရာကိုပြောမိပါလေသည်။

ကိုဝမ်းထွဋ်က အတည်ပေါက်လိုလို နောက်သလိုလို နှင့် ...

"အဲဒါ ဆရာဒင် မျက်စိမှ နှိပ်နေလို့ဗျ၊ အမှန်က

အသားကပ်ဗလာစီယာနတ်ထားကြတာ ဖြစ်မယ်" ဟု မအူမလည် ဖြစ်နေသော ကျေနပ်ကို ကြပ်ပြန်လေရာကျေနပ်မှာ သေချာသည်ထက်သေချာစေရန် အဆိုပါ ပျိုဖြူများ အနီးသို့ မယောင်မလည်ချည်းကပ်လျက် စူးစမ်းရပြန်သည်။ သစ်သီးတစ်လုံး၏ ထိပ်ဆံကဲ့သို့သော အရာကိုမြင်ရလျက် ဘာအသားကပ်မှ မပါကြောင်း သေချာသည့်အခါမှ သူနောက်ပြောင်သည်ကိုသတိထားမိလာပါသည်။ စင်စစ်အဆိုပါ ပျိုဖြူတို့သည် ပင်လယ်ကမ်းခြေများ တွင် နေပူစာလှုံလျက် မူလက ဖြူဆွတ်နေသော အသားအရေကို အတန်ငယ် ညိုရင့်လာစေရန်လုံးပန်းကြရာ၌ ရင်စီးကပ်ထားသော နေရာမှာ အဖြူကွက်နှစ် ကွက်တည်း ကျန်နေလေသော ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးတပြေးညီ အရောင် ပြောင်းစေရန် ဤနေရာမျိုးတွင် အနီအတိုင်း ပြုမူကြခြင်းဟု သိနားလည်သူများ က ဆိုကြလေသတည်း။

ကမ်းခြေက ပက်လက်ခုံရှည်ပေါ်တွင် လှဲလျောင်းရင်း

တောင်မြောက်ဝဲယာကိုငေးနေမိသော ကျေနပ်သည် ရေထဲဆင်းနေသည့် ကိုသက်ခိုင်ဆီသို့ အာရုံပြန်ရောက်သွားချိန်၌ စိတ်ထဲတွင် ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။ ကိုသက်ခိုင်ကို ကမ်းစပ်တွင် မတွေ့ရချေ။ သူရေမကူးတတ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိနေသဖြင့် စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် သေချာရှာသည့်အခါ ကမ်းစပ်မှ ခပ်လှမ်းလှမ်းအကွာ ရေကူးနိုင်သည့်နေရာ သတ်မှတ်ပေးထားသည့် ရောင် စုံဖိုင်ဘာဘာတန်းများ အနီး လူတရပ်ကျော်နက်သည့်

နေရာတွင် ကျွမ်းကျင်သော ရေကူးသမား တစ်ယောက် သဖွယ် ကိုယ်ကိုးစောလိုက်
ရေကူးလိုက်လုပ်နေသော ကိုသက်ခိုင်ကို တွေ့ရပါလေ၏။ ကျေနပ်စိတ်ထဲတွင် အတော်
ထူးဆန်းနေလေသည်။

နောက်ထပ်ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်အကြာ ကိုသက်ခိုင်ရေထဲမှ ပြန်တက်လာချိန်တွင်
ကျနော်က သိချင်ဇောဖြင့် -

"ဟေ့လူ ခင်ဗျား ဘယ်တုန်းက ရေကူးသင်လိုက်သတန်းဗျာ။

အခုကျတော့လဲတယ်ဟုတ်နေပါလား။"

"အေးဗျာ၊ ပြောရရင်တော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ၊ ကျနော်အခု ရေကူးတတ်နေပြီ၊

ဘယ်မှာမှ ရေကူးမသင် ခဲ့ပါဘူး၊ဟိုတုန်းက ရေထဲဆင်းရင်

ရေထဲမျက်နှာအပ်ပြီးခြေကန်လက်ကန်လုပ်ရင်း လေးငါးဆယ် ပေလောက်ရွေ့ဖူးပါရဲ့ ၊

အခုတော့ဝါးလုံးလေးငါးပြန် ကျနော်ကောင်းကောင်းကူးတတ်နေပြီ၊ နောက် ရေထဲမှာ

ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် ကောင်းကောင်း ကိုယ်စော့နိုင်နေတယ်၊ကျနော်

သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ ဒါဟာ ကျနော်လေ့ကျင့်နေတဲ့ အာနာပါနန့်များ ဆိုင်နေရော့
သလားမဆိုနိုင်ဘူး။"

"အော်..၊ ခင်ဗျားက အာနာပါန လုပ်နေတုန်းပဲလား၊

အဲဒါနဲ့ရေကူးတတ်တာဘာဆိုင်သတန်းဗျာ"

"ဆိုင်ပါသော် ကောဗျာ၊ ဗီယက်နမ်က သီလရှင်ကြီးတစ်ပါးဟာ

အမြဲလိုလိုအာနာပါန ရှုမှတ်နေရာကနေ ဆယ့်လေးနှစ် အကြာမှာ

ရေပေါ်ကိုပေါ်နေနိုင်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ကျနော်ပြောဖူးတာခင်ဗျား မေ့နေပြီ ထင်တယ်၊

အဲသလိုရေပေါ်ကိုပေါ်နေနိုင်တာကို မယ်သီလရှင်ကြီးက မသိဘူးတဲ့ဗျ၊ တစ်နေ့

သူ့ရေထဲကိုလိမ့်ကျသွားရာက မြုပ်မသွားဘဲ ထူးထူးဆန်းဆန်းရေပေါ်မှာ ပေါ်နေတာကို

သတိပြုမိသွားတာတဲ့ဗျာ၊ အခု ကျနော်က အဲဒီ မယ်သီလရှင်လို ရေပေါ်မှာ

လုံးလုံးမပေါ်ပေမဲ့ရေထဲနစ် မသွားအောင် သိပ်ပင်ပင်ပန်းပန်း အားထုတ်စရာမလိုပဲ

လက်နဲ့အသာယက်နေရုံနဲ့ပေါ်နေတာကို သတိပြုတာ နှစ် လလောက်ရှိပြီဗျ။ ခင်ဗျား ကတော့ အထူးအဆန်းကြီး ထင်နေပေလိမ့်မယ်၊ အမှန်က သိပ်မထူးဆန်းဘူးဗျ။ ဒါဟာ အသက်ရှူခြင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုပဲ။ ရေမကူးတတ်တဲ့သူ တော် တော် များများ ဟာ ကြောက်တဲ့စိတ်နဲ့အသက်ရှူမှာ နေရာကနေ ကိုယ့်ဘာသာ ရေထဲနှစ် သလို ဖြစ်နေတဲ့ သဘောပါပဲ။ အသက်ကို စံနစ်တကျ ရှူတတ်တဲ့အခါ ရေကူးတတ်သလို ဖြစ်လာတယ် ထင်ပါရဲ့။

။ဘာလိုလိုနဲ့ ကျေနပ်အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေခဲ့တာ ရှစ်နှစ် နီးပါး ရှိခဲ့ပြီပဲ"

"ဟာ ခင်ဗျားက အာနာပါနကို နေ့တိုင်းလုပ်နိုင်သလား၊ ရှစ်နှစ် လုံးလုံးတရက်မှ မပျက်ဘူးလားဗျာ"

"နေဦးဗျ။ တရက်မှ မပျက်ဘူးလို့တော့ တထစ်ချ မပြောချင်ဘူး၊ ကျေနပ်နေတိုင်းနီးပါး တရားထိုင်တယ်၊ ပျက်တဲ့ရက်အင်မတန်နည်းပါတယ်၊ ကားပေါ်မှာ လေယာဉ်ပေါ်မှာ တောင် ရှုမှတ်နေလေ့ရှိတယ်၊ ကျေနပ်စိတ်ထင် ရှစ်နှစ် အတွင်း မှာ တရားမထိုင် ဖြစ်တဲ့အချိန်ဟာ ရက်ပေါင်းခြောက်ဆယ်လောက်ပဲ ရှိမယ်၊ ဒါတောင်တရားမထိုင် ဖြစ်ပေမဲ့ အချိန်ရရင် ရသလို အာနာပါနမှတ်နေတာကြောင့် ပျက်ရက်မရှိဘူးပြောရင်လဲ ရနိုင်တယ်"

"ဒါဆို အတော် ပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော် က ဇာတ်လမ်းမဆုံးသေးပဲကိုး၊ ကျေနပ်စိတ်မှာ ခင်ဗျား စီးပွားရေး တွေ တိုင်းရေး ပြည်ရေး တွေ လျှောက်ပြောနေတော့အဲဒီ အလုပ်ကို မလုပ် ဖြစ်တော့ဘူး ထင်နေတာ၊ နေရာကျလိုက်လေဗျာ၊ ဘာတွေ များ ထူးထူးဆန်းဆန်းတွေ ကြုံခဲ့တုန်းဗျ။ ဇာတ်လမ်းဆက်ပါအုံး"

"အင်း .. လူတွေ ကလဲ ခက်ပါဗျာ၊ တရားဆိုတာနဲ့ ဟယ်ရီပေါ်တာဇာတ်လမ်းလိုထူးဆန်းတာကိုပဲ စိတ်ရောက်ကြတာကိုး၊ ထူးဆန်းတာတွေ လည်း အများ ကြီး ရှိပါရဲ့၊ ကျေနပ်ရဲ့ ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော် ကို ရှေ့ဆက်ပြော ဖြစ်ခဲ့ရင် ထူးထူးဆန်းဆန်းအကြောင်းအရာတွေ အပြင် ကျမ်းဂန်အကိုးအကားတွေ နဲ့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောပြချင်ပါရဲ့၊ ခင်ဗျား ကျေနပ်ရဲ့ ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော် ကို ဇာတ်လမ်းဆက်ချင်ရင်တော့ကျေနပ်နဲ့ အပေးအယူတခုလုပ်မှ ဖြစ်မယ်"

"ကဲ ဆိုပါအုံး၊ဘယ်လို အပေးအယူမျိုးပါလိမ့်"

"ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ တကယ်တော့ ဘာသာတရားတခုရဲ့ တကယ့်အနှစ်

သာရဟာလူ့ဝန်းကျင်မှာ နေ့စဉ် ပြုမူလှုပ်ရှားနေကြတာနဲ့ အတော် အလှမ်းဝေးပါတယ်၊
အခုလိုကမ်းခြေမှာ ဇိမ်ခံပြီး မျက်စိ အစာကျွေး နေလို့တော့ မ ဖြစ်နိုင်ဘူးဗျာ၊ ဒီအကြောင်းရေး
မယ်ပြောမယ်ဆိုရင် ပထမဆုံး သီလဝိသုဒ္ဓိ (အကျင့်သီလစင်ကြယ်မှု) ရှိမှ ဖြစ်မယ်၊
ဒီတော့ခင်ဗျားကို ကျေနပ်လေ့ကျင့်ခန်း အတွေ့အကြုံပြည့်ပြည့်စုံစုံ
ပြောပြနိုင်အောင်ကျေနပ်ကိုယ်တိုင် ခါတိုင်းထက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် လေ့ကျင့်ချိန် ပေးမှ
ဖြစ်မယ်၊ဆယ်ရက်လောက်ဆို လုံလောက်ပါပြီ၊ ဒီကြားထဲမှာ ခင်ဗျားရေး ထားတဲ့
ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော် ခရီးသည်ကို ပြင်ရေး ထား ပေတော့ဗျာ၊ ကျေနပ်ဖက်ကလဲအားလပ်တဲ့အခါ
လိုအပ်မယ် ထင်တာလေးတွေ ဝေဖန်ဖြည့်စွက်ပါမယ်"

ဤသို့လျှင် လွန်ခဲ့သော လေးနှစ် ခန့်က ကျနော်ရေး သားခဲ့သော "

ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော် ခရီးသည်" ဝတ္ထုလတ်အား ပိုမိုပြည့်စုံသော ဝတ္ထုရှည်ကြီးတစ်ပုဒ်အဖြစ်
ပြန်လည်ဖန်တီးခွင့် ရခဲ့လေရာ အဆိုပါ ဝတ္ထုရှည်ကြီးတွင် မူလဇာတ်လမ်းအကျဉ်းအပေါ်
ကိုသက်ခိုင်၏ ဝေဖန်ဖြည့်စွက်ချက်၊ ကျနော်၏ ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ချက်တို့ ပါဝင်ပြီး ဇာတ်လမ်း
အစအဆုံး၊ အပြည့်အစုံမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

ဖြစ်ပျက်ဆိုးသော အရာ

ကျွန်ုပ်တို့သည် မိရိုးဖလာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ယောက် ဖြစ်၏ ။ ပို၍

ရှင်းအောင်ဆိုရလျှင် ကျွန်ုပ်တို့မိဘများ သည် ဗုဒ္ဓဘာသာကို ယုံကြည်သက်ဝင် ကိုးကွယ်သော ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ဦး ဖြစ်လာခြင်းပင်။

လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်ကပင် ဘုရားပုထိုး ဘုန်းကြီး ရဟန်းတို့ကို မြင်လျှင် အမိ အဖက "ဦးတော် လုပ်လိုက်" ဆိုသဖြင့် လုပ်ခဲ့သည်။ နောင်တဖြည်းဖြည်း

အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ "ဩကာသ ဘုရားရှစ်ခိုး" နှင့် ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ အလှူအတန်း၊ အခါကြီး ရက်ကြီးများ တွင် သီလပေးသည့်အခါများ ၌ "အာမဘန္တေပါဘုရား" "တင်ပါ့ဘုရား" တို့ဖြင့် သာယဉ်ပါးနေခဲ့သည်။ စာတတ်ပေတတ်၊ ကျမ်းတတ်သည်ဟု ကျော်ကြားသော ဆရာတော် များ ကို ဆည်းကပ် ကိုးကွယ်ကာ၊ ဥပုသ်သီလ ဆောက်တည်ခြင်း၊ အလှူဒါနပြုခြင်းတို့ကိုလည်း စောင့်လေမျိုးနွယ်ဟူသော အဆုံးအမနှင့် အညီ ပြုခဲ့သည်လည်းရှိပါ၏ ။

ထို့ပြင်တဝ ဗုဒ္ဓဘာသာအများ အပြား ဖတ်လေ့ရှိသော စာအုပ်ကျမ်းဂန်အတော် များများ ကိုလည်း ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့ဖူးပါသည်။

အရိုးသားဆုံးဝန်ခံရလျှင်နာကြားခဲ့ဖူးသည့်တရားများ ၊ ဖတ်ရှုခဲ့ဖူးသည့် ဘာသာရေး စာအုပ်စာပေများ တွင် ကျွန်ုပ်တို့နားမရှင်းဆုံးအရာကား "ဖြစ်ပျက်" ဟူသော စကားလုံး ဖြစ်၏ ။

အဆိုပါ ဖြစ်ပျက်ဟူသော စကားလုံးသည် လူတိုင်းနီးပါး ပြောနေကျစကား ဖြစ်၏ ။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း လိုလို နားယဉ်နေသော စကားလုံး ဖြစ်၏ ။ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း အများ

ယောင်သကဲ့သို့ "ဖြစ်ပျက်ပေါ့ကွာ" "ဖြစ်ပြီးရင် ပျက်တာပါပဲ" ဟူ၍ အကြိမ်ပေါင်းများ စွာ

ယောင်ဝါးဝါး ပြောဆိုခဲ့ဖူးပါသည်။ အမှန်ကို ဝန်ခံရလျှင်ထိုစကားကို ကျွန်ုပ်တို့ဘယ်သော

အခါကမျှ နားမရှင်းခဲ့။ တိကျပြည့်စုံသော အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို မသိခဲ့ချေ။ နီးစပ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်အချို့

ကို ဂဗနဏမေးသည့်အခါများ တွင် လည်း ထိုသူတို့က "ဥပါဒါဋ္ဌိဘင်" ဟူသည် "

ဖြစ်ပျက်ပေါ့"ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဖြစ်ပျက်ဟူသည် "အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တ" ဟူ၍

လည်းကောင်းအမျိုးမျိုးဖြေကြားကြလေရာ ယင်းအဖြေမျိုးကား ကျွန်ုပ်တို့လိုချင်သော

အဖြေမဟုတ်ပြန်ချေ။ ထိုသို့လျှင် ဖြစ်ပျက်ဟူသော စကားလုံးပေါ် ကျေနပ်ရွာလည် နေခဲ့သည်။

မကြာသေးမီအချိန်က ဖိုးနီအမည် ရှိ ညီငယ်အရွယ် လူငယ် တစ်ယောက် က "အာစရိရာ၊ ကျေနပ် ကတော့ စိတ်ညစ်စရာရှိလာရင် ဖြစ်ပျက် ဖြစ်ပျက်လို့မှတ်လိုက်တာပါပဲ" ဟု ဆိုလာဖူးလေ၏ ။ ကျေနပ်လည်း "သည်တခါ နေရာကျပြီ" ဟူသော အတွေးဖြင့် "မင်းပြောတဲ့ ဖြစ်ပျက်ဆိုတာ ငါ့ကို သေချာ ရှင်းပြစမ်းပါ" ဟုမရက်မကြောက်မေးမြန်းသည့်အခါ သူ့အဖြေကား "အာစရိရာ၊ နာသီးဖျားက လေကိုဝင်လေ ထွက်လေ ဆိုပြီး မှတ်နေတာဟာ ဖြစ်ပျက်ပဲပေါ့" ဟူ၏ ။ ကျေနပ်စကားမဆက်နိုင်တော့။ အချို့ စကားပိုင်းများ တွင် ဖြစ်ပျက်အကြောင်း တစွန်းတစကြားမိသဖြင့် နားစွင့်မိသည့်အခါ "မွေးလာတာ ဖြစ်တာပေါ့၊ သေသွားတာ ပျက်တာပေါ့" ဟုဆိုကြပြန်လေသည်။ ရှင်းလေမှ ပိုရှုပ်ပြန်တော့သည်။ မွေးခြင်းနှင့် သေခြင်းသည် ဖြစ်ပျက်ခြင်းဟူသော သဘောမျှကိုကား သူတို့ပြောမှမဟုတ်၊ လူတိုင်းအသိ။ ကျေနပ်စိတ်တွင် ကား သည်လောက်နားလည်ရခက်တဲ့ ဖြစ်ပျက် ၊မသိ သိအောင်လုပ်လေမှ ဟု တေးမှတ်ထားရပြန်ပါသည်။

ဤသို့လျှင် ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော် ဖွင့်နေစဉ်၌ ဖတ်မိသော စာတစ်အုပ်တွင် "အကြင်သူသည် ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ပုံ ပျက်ပုံကို အိပ်မက်တွင် မျှမမြင်ရဖူးဘဲ ၊ အနှစ် တစ်ရာပတ်လုံး အသက်ရှည်၏ ။ ထိုသူ၏ အသက်ရှည်မှု ထက် ဥဒယဗ္ဗယကိုမြင်သော သူ၏ တစ်ရက်မျှ အသက်ရှည်ခြင်းသည်၊ မြတ်သေး၏ ။" ဟူ၍ တွေ့ ရပြန်ရာကျေနပ် ဖြစ်ပျက်ကို သိချင်စိတ်မှာ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်လာပါတော့သည်။ အိပ်ယာဝင်သည့်အခါတွင် လည်း ဖြစ်ပျက်ကို သိချင်စိတ်၊ စားသောက်နေရင်းတွင် လည်း ဖြစ်ပျက်ကို သိလိုစိတ်များ သာ ဖြစ်နေပါတော့သည်။ ဤတစ်သက် ဖြစ်ပျက်ဟူသော အရာကို သိမှသိနိုင်ပါတော့မည် လော ဟု ပူပန်စပြုလာပါသည်။

သို့နှင့် ကျေနပ်သည် ရနိုင်သမျှ ဘာသာရေး ဆိုင်ရာစာအုပ်များ ကိုထပ်မံမွေ့နောက် ရှာဖွေဖတ်ရှုလျက် ဖြစ်ပျက်ကို ရှာပုံတော် ဖွင့်ခဲ့၏ ။ ဖြစ်ပျက်နှင့် ပတ်သက်၍ ရေး သားထားသော အကြောင်းအရာများ ကို ဘာသာရေး စာအုပ်တိုင်းလိုလိုတွင်

တွေ့ရဖတ်ရသည်ချည်း ဖြစ်သော်ငြား ကျနော်အနေဖြင့်
နားလည်သဘောပေါက်ခြင်းမရှိသည်ကို ဝန်ခံရပေမည်။ နာကြားခဲ့ရသော တရားခွေများ၊
စီဒီများတွင်လည်း ဤနည်းနှင့်ပင်တည်း။ ဖတ်မိသော စာအုပ်နှင့်
စီဒီစာရင်းကိုဖော်ပြရလျှင် ပိုမိုရှုပ်ထွေးရန်သာ ဖြစ်တော့မည် ဖြစ်၍ မရေးလိုတော့ပြီ။
ထိုသို့လျှင်ကျနော်၏ ဖြစ်ပျက်ရှာပုံတော် သည် တဆယ့်ငါးနှစ် မျှ ကြာခဲ့ပါလေတော့သည်။

ကျနော် စိတ်ပျက်အားလျော့စပြုလာ၏။ ဤနေရာတွင် အနည်းငယ်ရှင်းပြရန်
လိုလာပါသည်။ "ဖြစ်ပျက်ကို သိချင်တာများ တရားစခန်းတစ်ခုခု သွားလိုက်ရင်
ပြီးနိုင်တာပဲ"ဟု အချို့လူများ အနေဖြင့် ဆိုရန် အကြောင်းရှိပါသည်။ ကျနော်
ဆိုလိုသည်မှာ ဖြစ်ပျက်ဟူသော အရာ၏ သဘောသဘာဝ ကို လူသာမန်
နားလည်သလို

နားလည်လိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ လက်တွေ့ သိနိုင်ရန်အတွက် တရားစခန်း
တစ်ခုခုတွင်

သွားရောက် အားထုတ်ရန်လည်း ရည်ရွယ်ရင်းရှိပါ၏။
ဤနေရာတွင် ကျနော်အကြောင်းကို အနည်းငယ်ရှင်းပြရန် လိုမည်
ထင်ပါသည်။ အမှန်တော့ ကျနော် ဘဝသည် ထူးထူးခြားခြား
စာဖွဲ့ပြနိုင်လောက်သော

ဘဝမျိုးမဟုတ်ပါ။ မြန်မာမိဘနှစ်ပါးကမွေးဖွားပြီး အရွယ်ရောက်သည့်အခါ
ကျောင်းနေ၊

ထို့ထက်အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ အိမ်ထောင်ကျလျက် မိသားစု
စားဝတ်နေရေး

အတွက် အစိုးရဌာနတစ်ခု ဖြစ်သော ကုန်သွယ်လယ်ယာတွင်
အလုပ်ဝင်ခဲ့သည်။

ဤမျှသာ။ အနည်းငယ် ထူးသည်ကား ကျနော်ငှာနတွင် စာရင်းစစ်ဝင်သည့်အခါ
ငွေစာရင်း ကွာဟမှု ဖြင့် အမှု တွဲ လေးယောက် နှင့် အတူ ထောင်ဒဏ်သုံးနှစ်

ကျခံခဲ့

ရခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ် ကုန်သွယ်လယ်ယာကဲ့သို့သော ဌာနမျိုးကား
ငွေစာရင်းမှန်ကန်

အောင် လုပ်ကိုင်၍ ရနိုင်သော ဌာနမျိုးမဟုတ်သည်မှာ ကျနော် ကိုယ်တွေ့ .

ဖြစ်သည်။

ဆင်ခြေပေးသည်ဟု ထင်စရာရှိပေမည် ။ ယခု ကျနော် ထောင်ကျလာသော အမှု

တွင်

ကျနော်ကိုယ်ကျိုးအလိုငှာ မည် သည့်အလွဲသုံးစားမှု ကိုမျှ ကျနော် မလုပ်ခဲ့ချေ။

အခွင့်သာစဉ် အချိန်များ ကမူ အပေါင်းအသင်းတရုန်းရုန်းဖြင့်

သောက်စားပျော်ပါး

ခဲ့သည်များ ရှိသည်ကိုကား ကျနော်မငြင်းလိုပါ။ မည် သို့ဆိုစေ ဤအချက်သည်

အဓိကမကျလှ။ ကျနော်ပြောလိုသည်မှာ ရဲဘက်စခန်းသို့ ရောက်နေသည့်

ကာလများ ၌

ပိုမိုအထီးကျန်ကာ စဉ်းစားတွေ့ :တောချိန် များ လာလေသော ကြောင့်

ဖြစ်ပျက်ဟူသော အရာကို သိလိုစိတ် ပိုကဲလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လောကကြီးကား ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ရာများ နှင့် အတိ ပြီးလျက်ရှိသည်ဟု

ဆိုရပေတော့မည် ။ ကျနော် တစ်သက် တွေ့ .ရန် မ ဖြစ်နိုင်တော့ဟု

ထင်မြင်ခဲ့သော ဖြစ်ပျက်

ဟူသည့်အရာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိနိုင်ရန် အခြေအနေသည် ရုတ်ခြည်း

ဖြစ်ပေါ်လာ

လေ၏ ။ ဖြစ်ပျက်ဟူသော အရာကို တိကျစွာ အဖြေပေးနိုင်မည် သူကား

ကျနော်နှင့်

အနီးဆုံးနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ တွေ့ စကမူ ထိုသူသည် ကျနော်၏

ဖြစ်ပျက်

ပုစ္ဆကို ဖြေရှင်းနိုင်မည် သူဟူ၍ တွေ့ ထင်မထားခဲ့သည်ကား အမှန်။ သူကား

ကျနော်နှင့် အသက် မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်၏ ။ ဘဝတူချင်း ဖြစ်၍

အချိန်တိုတိုအတွင်း ၊

အလွန်ခင်မင် ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်လာကြပါသည်။ သူ့အမည် ကား

ကိုသက်ခိုင်မည် ၏ ။

ကိုသက်ခိုင်သည် အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီး ဥပဓိရုပ်ကောင်းသည်၊

အရပ်အမောင်းမှာ ခြောက်ပေခန့်ရှိ၍ စကားပြောသည့်အခါ အားနှင့် မာန်နှင့်

ပြောတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သူ့ကို ရဲဘက်စခန်းတစ်ခုလုံးက ဆရာကြီးဟု

ခေါ်ကြပြီး

မည် သည့်အကြောင်းကြောင့် ဆရာကြီးဟုခေါ်ကြောင်း ရှင်းပြနိုင်သူကား

မရှိချေ။

အဆိုပါ ရဲဘက်စခန်း၏ တစ်ခုသော နေ့တွင် ဖြစ်ပါသည်။

ရေပတ်လည်ပိုင်းလျက်ရှိသော ကျနော်တို့ရဲဘက်စခန်း၏ အရှေ့

ကိုက်တစ်ရာခန့်

အကွာတွင် ဓနိမိုး ဝါးထရံကာတဲငယ်တစ်လုံးရှိ၏ ။ အဆိုပါတဲငယ်ကား ရဲဘက်

စခန်းများ တွင် ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများ အနေဖြင့် ထောင်အာဏာပိုင်များ နှင့်

ညှိနှိုင်းကာ

ကိုယ်ပိုင်အိမ်များ ပင် ဆောက်လုပ်နေထိုင်နိုင်သော ဓလေ့ထုံးတမ်းအတိုင်း
ကိုသက်ခိုင်

ကိုယ်ပိုင်ငွေနှင့် ဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်လေ၏။ လိုရင်း ကိုဆက်ရလျှင်
ထိုနေ့က

အဆိုပါတံငယ်ပေါ်၌ ကိုသက်ခိုင်နှင့် ကျနော် ပထမဆုံးအကြိမ် စကားလက်ဆုံ
ကျခဲ့ပါသည်။

ကျနော်။ ။ "ဆရာကြီးက ဘာအမှု လဲဗျ"

ကိုသက်ခိုင်။ ။ "လေယာဉ်ပျံပေါ်က ပြုတ်ကျတဲ့ အမှု ပေါ့"

ကျနော်။ ။ "ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ"

ကိုသက်ခိုင်။ ။ "လောကကြီးမှာ အမြင့်ဆုံးကို တက်ချင်သူတွေ

ကြုံရလေ့ရှိတဲ့အမှု လို့ ပြောချင်တာပါ"

ကျနော်။ ။ "ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ။ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား စာအုပ်အညိုလေးတစ်အုပ်နဲ့

နေ့ရောညပါ အလုပ်ရှုပ် နေရအောင် ဘာစာအုပ်လည်းဗျ"

ကိုသက်ခိုင်။ ။ "အော်.. တရားစာအုပ်ဆိုပါတော့၊ အဖြေတစ်ခုရှာချင်လို့

အကြိမ်ကြိမ်ဖတ်ပြီး လေ့ကျင့်နေတာဗျ"

ကျနော်။ ။ "ဘာကို လေ့ကျင့်နေတာလဲဗျ"

ကိုသက်ခိုင်။ ။ "စိတ်"

ကျနော်။ ။ "ဗျာ၊ စိတ်ကို ဘယ်လိုလေ့ကျင့်သတန်းဗျာ"

ကိုသက်ခိုင်။ ။ "အဲဒီ စာအုပ်ထဲကအတိုင်း တသွမတိမ်းပေါ့"

ကျနော်။ ။ "ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဗျာ"

ကိုသက်ခိုင်။ ။ "ခုနစ်လ"

ကျနော်။ ။ "ဘာတွေ တွေ့ပြီး ဘာတွေ ထူးခြားသလဲဗျာ"

ကိုသက်ခိုင်။ ။ (အတန်ကြာ စဉ်းစားနေပြီးနောက်) "တိုတိုပြောရရင် ဖြစ်ပျက်ကို တွေ့တယ်ပေါ့ဗျာ"

ကိုသက်ခိုင်အမည် ရှိ ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား ဖြစ်ပျက်ကို တွေ့သည်ဟု

ဆိုလာပြန်ချေပြီ။

ကျနော်လည်း ချက်ချင်း ဆိုသလို သူ့ကို အလောတကြီး ဆက်မေးလိုက်မိသည်။

ကျနော်။ ။ "အဲဒီ ဖြစ်ပျက်ဆိုတာ ကျနော့်ကို သေချာရှင်းပြစမ်းပါဗျာ"

ကိုသက်ခိုင်။ ။ "ခုနစ်လစာ လေ့ကျင့်ခန်းကို တထိုင်တည်း ရှင်းလို့

ဘယ်လို ဖြစ်နိုင်မလဲဗျာ"

ကျနော်။ ။ "ဘယ်လောက်ကြာကြာဗျာ။ ကျနော်တို့လည်း အချိန်တွေ ပိုနေတာပဲ။

ဆရာကြီးသာ ရှင်းပါ။ ကျနော် နားထောင်ပါ့မယ်ဗျာ"

ကိုသက်ခိုင်။ ။ "တစ်ခုရှိသေးတယ်ဗျာ။ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေ ၊

ရူးကြောင်ကြောင်လို့ ထင်စရာတွေ ပါလာရင် ခင်ဗျားလက်ခံဘို့ခဲယဉ်းတယ်။

အဲဒီ အခါကျရင် လေ့ကျင့်ခန်းကို ပြုစုခဲ့သူကော။ လေ့ကျင့်ခန်းပါ နာမည်

ပျက်မယ် ။

ဒါကြောင့် မပြောတာ ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်"

ကျနော်။ ။ "ပြောမှာ သာ ပြောစမ်းပါဗျာ။ ကျနော် ဘာကိုမှ အထင်သေးတာ၊

ကြီးတာ မရှိစေရပါဘူး။ ကျနော် အဲဒီ ဖြစ်ပျက်ဆိုတာကို သိချင်လို့

မေးမြန်းစဉ်း

နေခဲ့တာ ဆယ့်ငါးနှစ် ကျော်နေပြီ"

ကိုသက်ခိုင်။ ။ "နောက်တစ်ခု ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ပြောပြပြီးရင်

ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို လူလို့မထင်တော့မှာ လည်း စိုးရိမ်တယ်"

ကျနော်။ ။ "ဘယ်နှယ့် လူလို့မထင်ရမှာ လဲဗျာ"

ကိုသက်ခိုင်။ ။ "ကျုပ်ပြောတာက ဖြစ်ပျက်ကိုတွေ့ ပြီးတဲ့သူဟာ ဘာ ဖြစ်တယ်၊

ညာ ဖြစ်တယ် ဆိုတာတွေ ခင်ဗျား အများ ကြီး ဖတ်ဘူးမှာ ပါ။ ကျုပ်အခုတွေ့ တဲ့

ဖြစ်ပျက်ဆိုတာ အစသာ ရှိသေးတယ်။ အဆုံးက ဟိုးအဝေးကြီးမှာ

ကျန်သေးတယ်။

ဒါတွေ နဲ့ မရောထွေးစေချင်ဘူး"

ကျနော်။ ။ "ကဲ ပါဗျာ၊ ပြောမှာ သာ ပြောပါ။ ခင်ဗျားတောင်းမဲ့ ကတိအားလုံးကို

ကျနော်ပေးပါတယ်"

ကိုသက်ခိုင်။ ။ "ခင်ဗျား သိပ်သိချင်နေရင်တော့ ခင်ဗျားလည်း ဖြစ်ပျက်ဆိုတာ

သိချိန်တန်ပြီလို့ မှတ်ရတော့မှာ ပဲ။ သို့သော် ဖြစ်ပျက်တစ်လုံးတည်းကို

ကွက်ရှင်း

လို့ ကတော့ မပြည့်စုံနိုင်ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ လေ့ကျင့်ခန်း အစအဆုံးကို ပြောမှ

ပြည့်စုံပေ

လိမ့်မယ်"

ထိုအချိန်တွင် အိပ်ဆောင်ဝဆီမှ "ထမင်းတန်းစီမယ်ဟေ့"ဟူသော အဆောင်မှူး

တန်းစီးနိုင်ဝင်း၏ အသံက ငှက်ဆိုးထိုးသကဲ့သို့ပေါ်ထွက်လာရာ နှစ်ယောက်

သား

ပြောလက်စ စကားကို ရပ်လိုက်ကြရသည်။

ညအချိန် ကိုသက်ခိုင်အိပ်ယာအနီးသို့ ကျနော်ရောက်သွားသည့်အခါ သူကလင်းကြည်အမည် ရှိ အကျဉ်းသားလူငယ်တစ်ဦးကို စာရေး စာဖတ်သင်လျက်ရှိသည်။ လင်းကြည်ကား အသက်နှစ် ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်ရောက်နေသည့်တိုင် အရေး အဖတ်မျှပင်တတ်သူမဟုတ်ချေ။ စာသင်ချိန်ကား ညဖက် အိပ်ဆောင်မပိတ်မီ ဆယ်နာရီအထိ ဖြစ်သည်။

ကျနော်ကား ကိုသက်ခိုင်ဘေးမှာ ကပ်လျက်ရှိသူ မဟာမေဒင်ဘာသာဝင်ကိုတင်ဝင်းကို လေးငါးညခန့် အိပ်ယာပြောင်းပေးပါရန် တောင်းပန်လျက်ကိုသက်ခိုင်ဘေးမှာ အသင့်နေရာယူ ထားလိုက်သည်။ မကြာလှချေ။ ဆယ်နာရီထိုးသည်နှင့် လင်းကြည် တစ်ယောက် သူ့နေရာ သူပြန်သွားချိန် "အိပ်ချိန်၊အိပ်ချိန်" ဟူသော နိုင်ဝင်း၏ အသံပြုကြီး တိတ်သွားသည့်အခါ ကိုသက်ခိုင်နှင့် ကျနော်အိပ်ယာပေါ်တွင် ကိုယ်စီလှုံနေကြရင်း စကားဆက် ဖြစ်ကြ၏ ။ ကိုသက်ခိုင်ကမူနဖူးပေါ်လက်တင်ရင်း ပက်လက် အနေအထားဖြင့် နှုတ်ဆိတ်လျက်ရှိ၏ ။

ကျနော်။ ။ "ကဲ လုပ်ဗျာ ။ခင်ဗျားရဲ့ ဖြစ်ပျက် ဇာတ်လမ်း"

ကိုသက်ခိုင်က သက်ပြင်းကို ခပ်လေးလေးချလျက် လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

ကိုသက်ခိုင်။ ။ " ဖြစ်ပျက်ကို မစခင် ကျုပ်ဘဝ အတိုချုပ်လေးတော့ ပြောပါရစေ။ အော်.. ကျုပ် ကျုပ် ဆိုပြီးသုံးလို တစ်မျိုးတော့ မမြင်ပါနဲ့ဗျာ။ ကျနော်က အညာသားဆိုတော့ ရွာမှာ နေခဲ့တုန်းက သုံးခဲ့တဲ့ ကျုပ်ဆိုတာကြီးကို တစ်ခါတစ်လေ သုံးလိုက်ရမှအားရသလို ခံစားမိလို့ပါ။ ကျုပ်ဘဝဟာ ထူးထူးထွေထွေတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

လူလတ်တန်းစား မိသားစုက မွေးခဲ့တယ်။ ဘွဲ့ရခဲ့တယ်။ နောက် ကြီးပွားမယ်ထင်တဲ့အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ခဲ့တယ်။ တက်လိုက်ကျလိုက် ၊ အောင်မြင်လိုက် ကျဆုံးလိုက်နဲ့လုံးချာလိုက်နေခဲ့တာပါပဲ။ နောက်ဆုံးတော့ ဒီထောင်ထဲကို ရောက်လာခဲ့တယ်။

ဒါပေမဲ့ထူးခြားတာက ကျုပ်ဟာ ထောင်ထဲကို ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် ဝင်လာခဲ့တာပဲ"

ကျနော်။ ။ "ဘယ်လိုလဲဗျ။ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်ဝင်လာတယ်ဆိုတာ"

ကိုသက်ခိုင်။ ။ "မူလရုံးက ကျုပ်အမှု ကို အပြီးအပြတ်လွှတ်ပြီးသား၊

တရားလိုကပြင်ဆင်မိန့်တက်လို့ ကျုပ်မျက်ကွယ်မှာ ထပ်ပြီးအမိန့်ချတာ။ ကျုပ်ကလည်း ငါမှန်နေတာပဲ။ ရှင်းမယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ်တိုင် တရားရုံးရှေ့သွားပြီး ထောင်ထဲဝင်ခဲ့တာ၊ ကျုပ်က ရန်ကုန်မှာ နေတော့ အင်းစိန်ထောင် ရောက်ရောဆိုပါတော့"

ကျနော်။ ။ "ဟာ တော် တော် သတ္တိကောင်းတာပဲဗျ"

ကိုသက်ခိုင်။ ။ "မှာ :တယ်ဗျ။ ထောင်ထဲကိုရောက်တော့ ကျုပ်ဟာ ကျုပ်ထင်သလောက် သတ္တိမကောင်းတော့ဘူး။ ထင်ရာစိုင်းခဲ့တဲ့ ဒဏ်တွေ က ဒုက္ခပေးလာတယ်"

ကျနော်။ ။ "ဘာတွေ ထင်ရာစိုင်းခဲ့တာလဲဗျာ"

ကိုသက်ခိုင်။ ။ "မြန်မာပြည်မှာ စီးပွားရေး သမားတိုင်း အမြဲတမ်း

ပူပင်နေရတဲ့သူတွေ ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ နေ့တိုင်းနီးပါး အရက်သောက် ဖြစ်တယ်။ တခါတခါစိတ်ငြိမ်မလားဆိုပြီး စိတ်ငြိမ်တယ်ဆိုတဲ့ ဆေးမျိုး စုံလည်းသုံးခဲ့တယ်"

ကျနော်။ ။ "အော် ဆရာကြီးလည်း အရက်တွေ ဆေးတွေ သုံးခဲ့တာပဲလား"

ကိုသက်ခိုင်။ ။ "သေချာတာပေါ့၊ အဲဒီ ဒဏ်တွေ ရယ်။ ဒီပြဿနာကို

မကြီးကြီးအောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ တရားလိုကို သတ်ပစ်ချင်တဲ့စိတ်ရယ်ကြောင့် လူဟာ အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်လာတယ်၊ ညဖက်ဆို လုံးဝ အိပ်လို့မရတော့ဘူး။ ဆယ့်လေးငါးရက်

ဖြစ်လာတော့အိမ်ကအိပ်ဆေးတွေ သွင်းပေးတယ်။ သောက်လည်း ခဏပဲအိပ်တယ်။

ဆရာဝန် ကတော့အခုပေးလိုက် တဲ့ဆေးတွေ ဟာ ဂိတ်ဆုံးပဲတဲ့။ ဆင်ကိုတိုက်ရင်တောင် တုန်းကနဲ့အိပ်မယ်တဲ့။ သို့သော် ကျုပ်အတွက်တော့ မထူးခြားလှပါဘူး။ ဒါနဲ့

အိပ်မရတဲ့ညတွေ များ လာပြီး စိတ်ကလည်း ဂယောင်ချောက်ခြား ဖြစ်လာတော့ သေရင် အေးမယ်လို့ထင်လာတယ်။ နောက်ဆုံး ကျုပ်ဟာ ထောင်နံရံကို ခေါင်းနဲ့ ပြေးဆောင့်ပြီး

ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်"

ကျနော်။။"ဆိုးလှချည်လားဗျာ"

ကိုသက်ခိုင်။။"အဲဒီ ဆိုးလှတဲ့အခြေအနေကပဲ ကျုပ်ကို ဖြစ်ပျက်ဆိုတာတွေ အောင် တွန်းပို့လိုက်တာပါပဲ"

ကျနော်။။"အော် ဒါနဲ့ ဖြစ်ပျက် တွေ .ရောလားဗျာ"

ကိုသက်ခိုင်။။"ထောင်နံရံကို ခေါင်းနဲ့တိုက်ရုံနဲ့ ဖြစ်ပျက်မြင်မလားဗျာ။ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဒီလို သေရရင်တော့ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နိုင်လှတယ်ဆိုပြီး တစ်ခု စဉ်းစားမိတယ်။ အဲဒါ ကတော့ အသက်ရှူတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းနဲ့ အသက်ဆက်နေဘို့ပဲ။

လွယ်တော့မလွယ်လှပါဘူး။ ကျုပ်ဟာ သေဘို့အချိန်မကျသေးတာလည်း ပါပါလိမ့်မယ်။"

ကျနော်။။"အော် အသက်ရှူလေ့ကျင့်ခန်းကနေ ဖြစ်ပျက်ကို တွေ့တာပေါ့"

ကိုသက်ခိုင်။။"ခင်ဗျားတော် တော် လောတာပဲ။ အသက်ရှူတာကို ခဏလေးလေ့ကျင့်ရုံနဲ့တော့ ဘယ်မှာ ဖြစ်ပျက်တွေ့ မလဲဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ အသက်ရှူ လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်လို့တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့ ကျုပ် အင်းစိန်ထောင်ကနေ ဒီရဲဘက်ကို ထွက်လာရတယ်"

ကျနော်။။"အော် ဖြစ်ပျက်က ရဲဘက်စခန်းရောက်မှ တွေ့တာလား"

ကိုသက်ခိုင်။။"ဟုတ်တယ်။ သို့သော် ချက်ခြင်းတော့မဟုတ်ဘူး။ ရဲဘက်မှာ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ တစ်လလောက် ထပ်ကြာသွားတယ်။ ကျန်းမာရေး ကတော့ နေ့သေမလား ညသေမလားပဲ။ နောက် ရဲဘက်မှာ အနေအခြေအရင်တော့ အရက်လေးဘာလေးရရင်ရသလို ထပ်ချတော့ ပိုဆိုးလာတယ်။ ဒီတော့မှ ကိုယ့်ကိုကိုယ် သတ်သေစရာမလိုတော့ပဲ လုံးပါးပါးတော့မဲ့ အခြေအနေရောက်လာတော့တယ်"

ကျနော်။။"ဆရာကြီးကလည်း အရက်ကို တော် တော် စွဲလန်းပုံရတယ်"

ကိုသက်ခိုင်။။"ဘယ်အရာမှ အလွန်အကျွံ စွဲလန်းရင်

မကောင်းဘူးဆိုတာသေခါနီး မှပဲ သေချာ သဘောပေါက်တော့တယ် ပြောရမယ်။
အရက်ဖြတ်ဘို့ ဆေးရုံသုံးကြိမ်တက်ခဲ့ဘူးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အရက်မပြတ်ပဲ
ဘဝပြတ်ဘို့ ဖြစ်လာတော့တာပဲဗျာ။ ပိုဆိုးတာက ရဲဘက် ပင်မစခန်းကနေ လူသတ်ကုန်းလို့
နာမည် ကျော်နေတဲ့ ဒီစခန်းခွဲကိုလည်း ပို့လိုက်ရော ငါဘယ်လို သေမလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မေးရတော့တာပဲ။ ကျုပ်ဟာ အနွေးနဲ့အမြန် သေရဖို့ ကျိန်းသေတဲ့ဘဝကို
ရောက်ခဲ့တော့တာပဲ"

ကျနော်။ ။ "အော် သေရတော့မယ်ဆိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့လဲဗျာ"

ကိုသက်ခိုင်။ ။ "ဟ၊ ကြောက်တာပေါ့ဗျ။ အဲဒီ ကြောက်ရာက
လမ်းစရှာမိသွားတာပေါ့"

ကျနော်။ ။ "ဘာကို လမ်းစ ရှာမိသွားတာလဲဗျာ"

ကိုသက်ခိုင်။ ။ "ခင်ဗျားမေးနေတဲ့ ဖြစ်ပျက်ပေါ့ဗျာ။ ကဲ
နောက်နေ့မှဆက်ကြရအောင်ဗျာ။ တခြားသူတွေ အားလုံး အိပ်ကုန်ကြပြီ"

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ငါးနာရီတွင် ရဲဘက်စခန်း ထုံးစံအတိုင်း
အိပ်ယာထကြရပြီး ဘုရားဝတ်ပြုကြရသည်။ အကျဉ်းသားအများ စုက ဩကာသ
ဩကာသဩကာသဟူသော အသံကျယ်ကြီးများ ဖြင့် ရွတ်ဆို နေကြချိန်တွင်
ကိုသက်ခိုင်ကမူတင်ပလွင်ခွေ အနေအထားဖြင့် ခူးနှစ် လုံးကြားတွင် လက်ဝါးနှစ် ဖက်
ထပ်ကာလက်ညှိုးနှင့် လက်မကို ထိလျက် မျက်စိမှိတ်နေသည်ကို တွေ့ ရသည်။

မနက်ခြောက်နာရီခန့်တွင် ရဲဘက်စခန်းမှ ခွဲဝေပေးသော ရောင်
စုံထမင်းကိုကိုယ်စီသိမ်းဆည်းထားကြသည့် ငပိကြော်အစရှိသော ရိက္ခာခြောက်များ နှင့် တွဲ
ဖက်သုံးဆောင်ပြီးချိန်တွင် ကား ထောင်မှူး ဦးအေးနိုင် အိမ်ရှေ့တွင်
ဘုတ်ဆင်းအလုပ်ခွဲရန်ငုတ်တုတ် တန်းစီကြရသည်။ ကိုသက်ခိုင်ကား အကျဉ်းသားများ
ငုတ်တုတ်တန်းစီနေကြသည့် နေရာအနီးရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင်
မတ်တပ်ရပ်လျက်သာနေသည်။ သူ့အနားမှာ ငုတ်တုတ်ရှိနေသော ကျနော်က နှစ်

ကိုယ်ကြားလေသံဖြင့် ...

"ကိုယ့်ဆရာ၊ ကျေနဲ့ကို အဆောင်သန့်ရှင်းရေး ကျန်နေခဲ့အောင် ပြောပါအုံး"ဟု ပြောလိုက်ရာ ကိုသက်ခိုင်က အသာနေ ဟူသော အမူအယာဖြင့် လက်ကာပြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မူ ကိုသက်ခိုင်ကောင်းမှု ဖြင့် သူနှင့် ကျေနော် အဆောင်ပေါ်တွင် နှစ် ယောက် တည်း ကျန်ရစ်ကြလေရာ ဖြစ်ပျက်ကို ရှေ့ဆက် ဖြစ်ကြပြန်ပါသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် မူကျေနော်သည် ကိုသက်ခိုင် ပြောနေသော စကားကို ဝင်ဖြတ်ရန် မကြိုး စားတော့ပဲသူ့ဘာသာ အရှိန်နှင့် တဆက်တည်း ပြောနေသည်ကိုသာ အသာငြိမ်လျက် နားထောင်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်ပါသည်။ ကိုသက်ခိုင် ရှေ့ဆက်သော သူ့ဇာတ်လမ်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်လေ၏ ။

"လူ တစ်ယောက် သေခါနီး ပြီ၊ သေရတော့မယ်ဆိုရင် ဘယ်လို ခံစားရတယ်ဆိုတာ ပြောပြစရာတွေ အများ ကြီးပါပဲ။ ငါသေတော့မယ်။ ငါကြိုး စားမျှော်မှန်းခဲ့တာတွေ အားလုံး ရေစုန်မျောပြီ၊ ငါဘာတွေ ကောင်းတာလုပ်ခဲ့သလဲ၊ ငါသေရင် ဘယ်နေရာကိုရောက်သွားမှာ လဲ၊ ဒီလို ဝေးလံခေါင်သီတဲ့ အရပ်မှာ ငါ့အလောင်းကို ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ၊ ငါ့ဘဝဟာ ဒီလို ငရဲခန်းမှာ အသေဆိုးနဲ့ သေရမယ်ဆိုတာ ငါ ကြိုမသိခဲ့ပါလား။ ဒါတွေ ပဲ ထပ်ချည်းတလဲလဲ ကျေနဲ့ခေါင်းထဲကို ရောက်ရောက် လာတော့တာပဲဗျာ။ ကျေနော်ကြောက်မယ်ဆိုလည်း ကြောက်လောက်စရာတွေ က တပုံကြီးပါ။ ရဲဘက်မှာ အမောဆိုပြီး သေတဲ့မသာ။ နေပူပူမှာ မတရားခိုင်းစေတာတွေ ကြောင့် ဦးနှောက်သွေးကြောပြတ်ပြီး သေတဲ့မသာ။ တပိန်ပိန် တလိန်လိန်နဲ့ အဟာရပြတ်ပြီး သေတဲ့မသာ၊ မြွေကိုက်ပြီး သေတဲ့မသာ၊ တီဘီလို ရောဂါ နဲ့ ဆေးမကုရဘဲ သွေးအန်ပြီး သေတဲ့မသာ။ ဘာ ရောဂါ မှန်းကို မသိရပဲ ရုတ်တရက် သေသွားတဲ့မသာ၊ ဖျားနာပြီး သေသွားတဲ့မသာ၊ ရေနစ်ပြီး သေရတဲ့မသာ၊ အိုး- မသာမျိုး ကတော့ စုံလို့ ပါပဲဗျာ။

ဒါကြောင့် လည်း ဒီစခန်းခွဲကို လူသတ်ကုန်းလို့ နာမည် ကျော်တာ ထင်ပါရဲ့ ။အ ဖြစ်ဆိုးနဲ့ သေရတဲ့မသာ တွေ ကို မြင်လေ၊ ကျေနဲ့ရဲ့ သေမှာ ကြောက်တဲ့ ရောဂါ ကပိုဆိုးလာလေပဲပေါ့ဗျာ။ ဒီလိုနဲ့ ကျေနော်လည်း အကောင်းဆုံးသေဘို့ နည်းလမ်းတစ်ခုကိုရှာရပါတော့တယ်။

ကိုယ်ကိုယ်ကို သတ်သေလို့ ကတော့ မတော် ချဘူး၊

သေသွားရင်တောင်နောက်အမှု ထပ်တိုးအုံးမယ်။ ကျန်ရစ်တဲ့မိသားစုရော၊ သေသွားတဲ့ ငါပါ နာမည် ပျက်ပြီးကျန်ခဲ့မယ်။ ဘာဘဲ ဖြစ် ဖြစ် ရနိုင်သမျှ အရက်ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်သွင်းပြီး သောက်ရင်းအသေခံသွားမလားဆိုတဲ့ အတွေးမျိုးလည်း ပေါ်သေးသဗျာ။ တော် တော်ကို အခံစားရခက်တဲ့ ဝေဒနာတွေ ဗျ။ ကျနော် အရင်ကကြားဘူးတဲ့ သေခါနီး ရင် ဇောငါးတန် ပြန်တယ်ဘာညာဆိုတာ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာသလဲတော့ မသိဘူး။ အခု ကျနော်ဇောပြန်နေတာက အရှင်လတ်လတ် ငရဲပြည်ရောက်တာကမှ ခံသာလိမ့်အုံးမယ်လို့ထင်တော့တာပဲ။ သို့သော် သေခြင်းတရားဟာ ကျနော့်ဆီကို အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ဝင်လာနေတာမို့ အကောင်းဆုံး ထင်ရမဲ့ နည်းလမ်းတခုကိုရွေးချယ်ခဲ့ရပါတော့တယ်။

"ငါ ဘာသာရေး လုပ်ရင်း အသေခံတော့မယ်"

ဒီနေရာမှာ ပြဿနာက ပိုကြီးလာတော့တယ်။ ဘာသာရေး လုပ်မယ်သာဆိုတယ်ဘာသာရေး နဲ့ ပါတ်သက်လို့ ကျနော်တခုမှ ရေရေရာရာ မသိဘူး။ သူလိုငါလို လှူတာတန်းတာ၊ ဥပုသ်စောင့်တာလောက်တော့ လုပ်ဖူးတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့သေခြင်းကို ရင်ဆိုင် ဘို့ဘာသာရေး လုပ်နိုင်တဲ့ အတွေးအကြံဗဟုသုတ ကျနော်မှာ ဘာမှ မရှိဘူးဗျာ။ အော် ကျနော်ကို အများ က ခေါ်ကြတာတော့ ဆရာကြီးတဲ့ဗျာ။ တကယ်တော့ကျနော်ကို ဒီလိုခေါ်နေကြတာဟာ ကျနော်ဘဝမှာ ဟိုစပ်စပ်၊ ဒီစပ်စပ်တွေ များ နေလို့အားလုံးက တကယ့်လူတတ်ကြီးလို့ ထင်ပြီး ခေါ်နေကြတာပဲ။ အခုလို သေပေါက်သေဝရောက်လာတော့မှ ကျနော်ဟာဘာမှ မတတ်တဲ့သူမှန်း သေချာလာတော့တယ်။ ဘာဘဲ ဖြစ် ဖြစ် ကျနော်လက်မလျှော့ခဲ့ဘူး၊ ထောင်ထဲအဝင်တုန်းက ဇနီး ဖြစ်သူထည့်ပေးလိုက် တဲ့ တရုတ်ပြည်လုပ် ပုတီးနှိပ်စက်ကို ထုတ်ပြီး ဘာသာရေး ဆိုတဲ့အလုပ်ကိုအပြင်းအထန် စလုပ်ပါတော့တယ်။

ပုတီးစိတ်တယ် ဆိုတာလည်း အားလုံးသိကြသလိုပါပဲ။

အနိစ္စလို့တစ်လုံးရွတ်လိုက်၊ စက်ကို တစ်ချက် နှိပ်လိုက်ပေါ့ဗျာ။ တစ်နေ့ကိုအကြိမ်နှစ်

ထောင်သုံးထောင်ကနေ၊ တစ်နေ့အကြိမ်သုံးသောင်းအထိ ဇွန်ဘဲနဲ့ စိတ်ပါတယ်။
ဘယ်လောက်စိတ်သလဲဆိုရင် နှိပ်နေတာ များ လွန်းတာကြောင့် စက်ပျက်သွားပြီး
နောက်တစ်လုံးထပ်မှာ ရတဲ့ အထိပါပဲ။ တစ်လလောက် ကြာခဲ့ပြန်ပါပြီ။ စက်သာ
အသစ်ထပ်ဝယ်ရတယ်။ ကျေနပ်ခံစားနေရတဲ့ သော ကဝေဒနာဟာ လျော့ပါးမသွားခဲ့ပါဘူး။
ဒီနည်းလည်း မဟန်သေးပါဘူးလို့ စိတ်ပျက်စ ပြုလာပြန်ပါတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တစ်ရက်ပေါ့ဗျာ။ အကျဉ်းသားတွေ အားလုံး ဘုတ်ဆင်း
(အလုပ်ဆင်းကြခြင်းကို ထောင်အခေါ် ဘုတ်ဆင်းသည် ဟုပြောကြသည်။)သွားကြလို့
ကျနော် တစ်ယောက် တည်း အဆောင်ပေါ်မှာ ကျန်နေပြီး ပက်လက်လှန်
စဉ်းစားနေရာကနေကျနော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ထဲမှာ နှစ် ကိုယ်ခွဲလိုက်သလို ခံစားရပြီး
တစ်ကိုယ်ကိုဘာသာရေး ခုံရုံးကို တင်လိုက်မိပါတော့တယ်။

သက်ခိုင်(၁)။ ။ "မင်း ဘယ်ဘာသာ ကိုးကွယ်သလဲကွ"

သက်ခိုင်(၂)။ ။ "ဗုဒ္ဓဘာသာပေါ့ဗျာ"

သက်ခိုင်(၁)။ ။ "ဒါဆို ဗုဒ္ဓဘာသာအကြောင်း မင်းဘာသိသလဲ၊ ရှင်းပါအုံး"

သက်ခိုင်(၂)။ ။ (ဘာမှပြန်မဖြေနိုင်ဘူး။စိတ်ထဲမှာ ဖြီးဖြန်းဘို့ နည်းနည်း
လိမ်လိုက်ဘို့ ကြံလိုက်ခါရှိသေး...) သက်ခိုင်(၁)။ ။ "ဟေ့ကောင် လိမ်ဖို့ စိတ်မကူးနဲ့လေ။
မင်းဟာ ငါပဲ။မင်းအကြောင်း ငါအားလုံး သိပြီးသား။ မင်းက သေခါနီး နေတာတောင် လိမ်ဘို့၊
ပတ်ဘို့စဉ်းစားတုန်း။ ဒါတွေ မေ့လိုက်တော့"

သက်ခိုင်(၂)။ ။ (ဘာမှ ပြန်မဖြေပဲ ဆက်စဉ်းစားနေတယ်။ နေအုံးအနိစ္စတို့၊
ဒုက္ခတို့၊အနတ္တတို့ ဆိုတာများ ငါသိသလား။ နောက် သစ္စာလေးပါးဆိုတာလည်း
ကြားဘူးတယ်။ နောက် ဘာတဲ့ သင်္ခါရ ဆိုလား။ အသုဘယပ်တောင်တို့ဖိတ်စာတို့။ တချ
့တရားစာအုပ်တွေ မှာ တွေ့တော့ တွေ့ ဘူးတာပဲ။ သို့သော် မရေရာဘူး။ လိမ်လည်း
အလကားပဲ။ အချိန်က မရှိတော့ဘူး။ သူကလည်း ငါ ဖြစ်နေတော့လိမ်နေလို့ မ ဖြစ်ချေဘူး။
အတွင်း သိတွေ ။ ကဲပါ။ ဒီတခါ ရိုးသားလိုက်တော့မယ်။) "အေးဗျာ။

သေချာစဉ်းစားလိုက်တော့ ကျေနပ် ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ပါတ်သက်လို့ဘာမှမသိဘူးဗျ"

သက်ခိုင်(၁)။ ။ "ဒါနဲ့ မင်းကိုးကွယ်တာ တိပိဋကဓရဆရာတော် ဆို၊ မင်းဖတ်လိုက်တာလည်း ဘာတဲ့၊ စွယ်စုံကျော်ထင် ဆိုလား။ ဗုဒ္ဓဘာသာကောင်း တစ်ယောက် ဆိုလား။ အများ ကြီးပါကွာ။ ပြန်စဉ်းစားပါအုံး"

သက်ခိုင်(၂)။ ။ (သူပြောကာမှ ပိုဆိုး သွားပါတယ်။ ကျေနပ် ဖတ်ခဲ့တာတွေ ၊ ပြန်စဉ်းစားတော့ တခြားသူတွေ နဲ့ ငြင်းခုံနိုင်ကောင်းအောင်၊ သူများ အထင်ကြီးလေးစားအောင် ဖတ်ခဲ့တာတွေ ချည်းပါလား။ ရေကူးနည်းစာအုပ် ဖတ်ဘူးသလိုပါပဲ။ တကယ်နစ်တော့ သေဘို့ပဲရှိတော့တာပါကလား။ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ငါရိုးသားမှ။ မသေခင်လေး မှန်တာကိုပဲ ဝန်ခံတာ ကောင်းပါတယ်လေ။) "ကဲ ပါဗျ။ ကျေနပ် ဝန်ခံပါတယ်။ ဘာသာတရားနဲ့ပါတ်သက်ပြီး ကျေနပ်ဘာမှ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခု အချိန်ဟာ ငြင်းခုံဝေဖန်နေရမဲ့အချိန် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျေနပ်သေခါနီး မှာ အသေဆိုးမ ဖြစ်အောင် ဘာသာရေး လုပ်သွားချင်တယ်။ ဘာသာရေး လုပ်ရင်း သေသွားတယ်ဆိုလည်း နည်းနည်း ကြောင်သလို ထင်ရပေမဲ့ဆွဲကြိုး ချသေသလောက်တော့ မဆိုးဘူး မှတ်ရမှာ ပဲ။ ကျေနပ် ဘာလုပ်ရမလဲဗျ"

သက်ခိုင်(၁)။ ။ "ဟ၊ မင်းကလည်း နောက်နေပြန်ပြီ။ ငါကလည်း မင်းပဲ။ မင်းမသိတာနဲ့ ငါမသိတာ အတူတူပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နေအုံးကွ။ မသိပဲ မတတ်ပဲ လုပ်နိုင်တဲ့နည်း ရှိသလား ပိုင်းစဉ်းစားရအောင်။ မင်းလည်း စာရေး စာဖတ်လောက်တော့တတ်တာပဲ။ အဲဒီ အခြေအနေကနေစပြီး စဉ်းစားကွာ"

သက်ခိုင်(၂)။ ။ (ဒီမှာ တင် ကျေနပ်ခေါင်းထဲကို ဝင်းကနဲ အလင်းရောင် တစ်ချက်ဝင်လာပါတော့တယ်။ ဟုတ်တယ်။ ကျမ်းဂန်မတတ်ပဲ တကယ်တမ်း လက်တွေ့ ကျင့်ကြံအောင်မြင်သွားတဲ့သူတွေ ရှိတယ်။ ငါ ဖတ်ဘူးတယ်။ ငါ ဖတ်ဘူးတယ်။ ငါ သိပါတယ်။ ငါ ရင်းရင်းနှီးနှီးကို သိတယ်။ သူ ဘယ်သူလဲ ။ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်လဲ) "ဟေ့ကောင် မင်းလည်း သိတယ်။ ပြော ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်လည်းစာမတတ်ဘူးကွာ။ ဒါပေမဲ့ သူ အောင်မြင်သွားတယ်"

သက်ခိုင်(၁)။ ။(သူက ပြုံး ပြီး တစ်ခွန်းချင်း ပြောလိုက်တယ်ဗျာ) "ဦးကျော်ဒင်
လေကွာ။ မြင်းခြံက။ သူ စာမှကောင်းကောင်း မတတ်တာ"

သက်ခိုင်(၂)။ ။ "ဟုတ်ပြီ ။ငါ ကောင်းကောင်း မှတ်မိပြီ"

"စွန်းလွန်းဆရာတော် ကြီး ပေါ့ကွာ"

မှန်ပါတယ်။ ဦးကျော်ဒင်လို့ လူနာမည် တွင် တဲ့ စွန်းလွန်းဆရာတော်
အကြောင်းကို အကြိမ်ပေါင်း များ စွာ ကျနော် ဖတ်ခဲ့ဘူးပါတယ်။ ဓမ္မာစရိယဦးဌေးလှ၊
ငရဲ"ရဟန္တာနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ "ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ကျနော်တို့ ဘာသာဝင်တိုင်းလိုလို
ဖတ်ဘူးကြမှာ ပါ။ သို့သော် ကျနော်သိတာက ဒီထက် နည်းနည်း ပိုပြီး
ထူးခြားတယ်လို့ပြောနိုင်တယ်ဗျ။

သေလမ်းကို ရွေးခဲ့သူ

ကျနော်နှင့် ကိုသက်ခိုင် နှစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သော

အဆောင်ကားတိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ ဘုတ်ဆင်း ချိန် ဖြစ်၍ အဆောင်အဝင်အထွက်
တံခါးမကြီးကိုအကျဉ်းစခန်း ထုံးစံအတိုင်း သော့ခတ်ထားသဖြင့် လူဝင် လူထွက် မရှိချေ။
တခါတရံခပ်ဝေးဝေးရှိ ကွင်းပြင်ကြီးမှ အကျဉ်းသားအချို့၏ ဆူဆူညံညံအသံနှင့်
အကျဉ်းဦးစီးစီးဝန်ထမ်းတို့၏ အော်သံငေါက်သံတို့ကား လေနှင့် အတူ
အဆောင်ပေါ်သို့ရောက်လာတတ်၏။ ဖိုကြီးနှင့် ထောင်မှူး အိမ်ဖက်များ တွင် လည်း
အလားတူ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက်။ ဖိုကြီးတာဝန်ခံ ကိုအောင်ကြည် တစ်ယောက်
လက်ပစ်ပိုက်ကွန်တစ်ပုံနှင့် ချောင်းစပ်မှာ ဖားငါးရှာနေချိန် ဖြစ်လေသည်။

ကိုသက်ခိုင်ကား သစ်သားနံရံကို ကျောမှီလျက် ကျနော်ကို မကြည့်ပဲ

ရှေ့တူရူကိုသာ အာရုံစိုက်ရင်း သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်လျက်ရှိသည်။ သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်
အကျဉ်းသားဘဝကို မေ့လျော့နေဟန်ရှိ၏။ သူပြောနေဟန်မှာ ဓမ္မကထိကရဟန်းတစ်ပါးစကွဲ့
ခြေချကာ တရားဟောနေပုံမျိုးနှင့် ဆင်လှသည်။ ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက် စိတ်ပါလက်ပါ
စာရှင်းပြနေပုံနှင့် လည်း တူသည်။ ကျနော်ကမူ သူ့ကို ကြည့်ကာသူ့စကားကို ငြိမ်သက်စွာ
နားစွင့်လျက်ရှိ၏။ သူ့တရားကိုနာနေသူမှာ တစ်စခန်းတည်းနေ ဘဝတူ အကျဉ်းသား
ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်ကိုလည်း သူ သတိပြုမိပုံမရတော့ချေ။

"ကျနော်ဆိုတဲ့ကောင်ကလဲ နိုင်ငံရေး ဆိုတဲ့ ကိစ္စတွေ မှာ တောင်စပ်စပ်၊

မြောက်စပ်စပ် ပါခဲ့ဘူးသေးတယ်ဗျ။ ရည်ရွယ်ချက်ရယ်လို့ မယ်မယ်ရရ

ရှိလှတယ်မဟုတ်ပါဘူး။ မတော် မတရားတာကို လက်ပိုက် ကြည့်မနေချင်ဘူး။ သူများ

တိုင်းပြည်တွေ တိုးတက်သလို ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ့်လူမျိုး ကြီးပွားတိုးတက်စေချင်တယ်။

ဒီလောက်ပါပဲ။ နိုင်ငံနဲ့လူမျိုးအတွက် ဘဝတစ်ခုလုံးရင်းပြီး လုံးပန်းခဲ့တာမျိုးလဲမရှိခဲ့ပါဘူး။

၁၉၈၈ အရေး အခင်းကာလမှာ ကျနော်ယုံကြည်သလို လုပ်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဖမ်းတာ
ဆီးတာ ခံခဲ့ရဖူးတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၅-နှစ် ကျော်လောက်က ပေါ့ဗျာ။ ထောက်လှမ်းရေး ကနေ နိုင်ငံရေး ပုဒ်မ ၁၇(၁)တို့၊ ၅(ည)တို့နဲ့ ဖိတ်ခေါ်စစ်ဆေးခံရပြီး၊ သူတို့ ကျေနပ်လောက်ပြီ ဆိုမှပြန်ခွင့်ပေးလိုက်တော့ ကျနော်လည်း မိသားစုစီးပွားရေး ဘက် ပြန်လှည့်ခဲ့တယ်။ မြင်းခြံဘက်က ကုန်သည် တစ်ယောက် က ဆပ်ပြာချက်တဲ့ ဖွဲ့နုဆီတွေ လိုချင်တယ်ဆိုလို့ရန်ကုန်မှာ လေလံဆွဲပြီး တပည့်တွေ တရုန်းရုန်းနဲ့ မြင်းခြံဘက်ကို တက်ရောင် ကြရောဆိုပါတော့။ မြင်းခြံမြို့ ခံကုန်သည်လက်ထဲ ပစ္စည်းလွှဲပြီး အမြတ်တွက်ကြည့်လိုက်တော့အဲဒီ အချိန်က ပါဘလစ်ကာ တစ်စီးဘိုးလောက် မြတ်နေတယ်။ ဒီတော့ ထုံးစံအတိုင်းပါလာတဲ့တပည့်တွေ အပြင် မြင်းခြံက ကုန်သည်တစ်စုနဲ့ပါ နေ့ရော၊ ညရော အရက်လေးတမြဲမြဲ လုပ်တော့တာပေါ့။ ငွေယားလေးနဲ့ဆိုတော့ ရန်ကုန်မပြန်နိုင်သေးဘူး ဖြစ်နေတာပေါ့ဗျာ။

တစ်မနက်ပေါ့။ ကျနော်တို့ မောနင်းပက်ရာက အရှိန်လွန်ပြီး မနက် ၁၀ နာရီလောက်မှာ တင် တော် တော် မူးကုန်ကြတယ်။ ဘယ်က ဘယ်လို စကားစမိမှန်းတောင်မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ သောက်ဖော်သောက်ဖက် မြင်းခြံမြို့ ခံ တစ်ယောက် က "ခင်ဗျားရောက်တုန်း စွန်းလွန်းဆရာတော် ရုပ်ကလာပ်ကို ဖူးသွားအုံး။ ဒီနေ့တော့ခင်ဗျားမူးနေပြီ နောက်နေ့ သူလိုက်ပို့မယ်"တဲ့။ ကျနော်ကလည်း ငမူးကို မူးတယ် ပြောတော့ ဘယ်ခံချင်ပါ့မလဲ။ "ဘယ်ကလာ၊ ဒီလောက်နဲ့ မူးရမှာ လည်းဗျာ။ စွန်းလွန်းဆရာတော်အကြောင်း ကျနော်ဖတ်ဘူးတယ်။ ခင်ဗျားထက်တောင် သူ့အကြောင်းကျနော်က ပိုသိသေး" ဘာညာနဲ့ အမူးသမား ထုံးစံအတိုင်း ရစ်ပြီး လိုက်ပို့ခိုင်းတော့ဘယ်လိုရောက်သွားမှန်းတောင် မသိပါဘူး။ ဆရာတော် ရုပ်ကလာပ်ရှိတဲ့ကျောင်းကိုရောက် သွားပါလေရောဗျာ။ အဲဒီ ကျောင်းရဲ့တည်နေရာတို့ အကျယ်အဝန်းတို့ကို ကျနော်လုံးလုံး မမှတ်မိဘူးဗျ။ ကျနော်မျက်စိထဲမှာ စွဲထင်ကျန်ရစ်ပြီး သေချာမှတ်မိနေတာတစ်ခု ကတော့ ဘုန်းတော် ကြီး တစ်ပါးရဲ့ ခြောက်သွေ့နေတဲ့ အလောင်းရုပ်ကလာပ်ဟာရင် ဆို့လောက်အမြင့်ရှိတဲ့ ကုတင်ညောင်စောင်း တစ်ခုပေါ်မှာ ပက်လက်ပုံစံရှိနေတာကိုပါပဲ။ မှန်သားပါးပါး အုပ်ဆောင်းလိုပုံစံနဲ့

အုပ်ထားပါတယ်။"တကာကြီးက တစ်ခြားမြို့ က ထင်ပါရဲ့ "ဆိုတဲ့ နောက်ဖက်နားက အသံကြားတော့မှ ကျနော်ဘေးမှာ ဘုန်းတော် ကြီးတစ်ပါး ရောက်နေတယ်ဆိုတာ သတိထားမိတော့တယ်ဗျာ။ သက်တော် ငါးဆယ်ဝန်းကျင်လောက် ရှိမယ်။ ကျနော်လည်း ကိုယ်ရှိန်သတ်ပြီး တင်ပါ့ဘုရား လုပ်ရတာ ပေါ့။

"ဘယ်လိုဆေးဝါးမျိုးမှ ထိုးနှံထားတာ၊ သွင်းထားတာမဟုတ်ဘူး ဒကာကြီး၊ ဆရာတော် ရဲ့ အကျင့်သီလနဲ့ အဓိဌာန်ကြောင့် မပုပ်မသိုး ရှိနေတာ၊ ဘုန်းကြီးတို့၊ ဆရာတော် ကို တစ်လ တစ်ခါဆိုသလို ခြေသည်း လက်သည်းတွေ ညှပ် ညှပ်ပေးရတယ်၊ လူကောင်းပကတိတွေ လိုပဲ ရှည်ရှည်လာလို့၊ ဆံပင်တွေ လည်း ရိတ်ပေးရတယ်" ဆိုပဲဗျာ။ ကျနော်သေချာ စေ့စေ့စပ်စပ် အနီးကပ်ထပ်ပြီး စူးစမ်းလိုက်ပါတယ်။ ဆရာတော် ရဲ့ ခြောက်သွေ့နေတဲ့ အလောင်းဟာ အပြာရောင် အနည်းငယ်စွက်နေတဲ့ခပ်မှိုင်းမှိုင်းအရောင် ဖြစ်နေပါတယ်။ လက်မောင်းက အကြောမျှင်တွေ ကို ထင်ထင်ရှားရှားမြင်နေရပါတယ်။ ဆေးဝါးတစ်မျိုးမျိုးနဲ့ မပုပ်သိုးအောင် လုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာသိသာလှပါတယ်။ ကျနော် သေချာ စပ်စုလိုက်ပြန်တော့ ဆရာတော် ရဲ့ ညာဘက် ခြေသူကြွယ်တစ်ချောင်းဟာ ပြတ်ထွက်သလို ဖြစ်နေပါတယ်။

"အရှင်ဘုရား ဆရာတော် ခြေညှိုးက ဘာ ဖြစ်တာပါလဲ ဘုရား" လို့ကျနော်ကလျှောက်လိုက်တော့၊ "လူမသမာတွေ ပေါ့ ဒကာကြီးရာ၊ လောကီအစီအရင်တွေ အတွက် အစွမ်းထက်တယ် ဘာညာ ဆိုပြီး လုပ်သွားကြတာပေါ့။ ဒါကြောင့် မှန်ခေါင်းအုပ်ထားရတာ ပဲ။"လို့ ပြန်မိန့်တယ်ဗျာ။ ဒီမှာ တင် ကျနော်လည်း နည်းနည်း အထွန့်တက်လိုက်မိတယ်။ "အရှင်ဘုရား တပည့်တော် ကော မှန်ခေါင်းဖွင့်ပြီး ကြည့်လို့ မရဘူးလား ဘုရား၊ တပည့်တော် က ရန်ကုန်က ဆိုတော့ ရောက်ခဲ့လို့ပါ။"ဆိုတော့ အဲဒီ ဘုန်းတော် ကြီးက...

"ခါတိုင်း ရပါတယ်။ အခု သော့ ကိုင်တဲ့ဘုန်းကြီးက ရန်ကုန်ကို ကြွသွားလို့"

တဲ့။ ဒီတော့ ဆရာတော် ရုပ်ကလာပ်ကို လက်နဲ့ကိုင်ကြည့်ဖို့ အခွင့်မသာခဲ့ဖူး ဆိုပါတော့။ အဲဒီ ဘုန်းတော် ကြီးရဲ့ ရှေ့မှာ ရပ်နေတုန်း ကျနော် ခေါင်းထဲမှာ ဆရာတော်

အကြောင်းဖျတ်ကနဲ သတိရလာပြန်တယ်။ ဘာတဲ့ မောင်ရင်ပေါ်ချောက်။

မေးခွန်းတစ်ခုကျနေ့ပါးစပ်ကနေ ရုတ်ကနဲ ထွက်သွားပြန်တယ်။

"အရှင်ဘုရား မောင်ရင်ပေါ်ချောက် ဆိုတာ တော် တော် ဝေးသလား"

ဆိုတော့ဘုန်းတော် ကြီးက ကျေနပ်မျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်ပါတယ်။ အရက်နံ့ရတာ လည်း ဖြစ်နိုင်သလို မျက်နှာနီနေတာကြောင့် လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဘုန်းတော် ကြီးကဖြေးဖြေးချင်း မိန့်ပါတယ်။

"နေသိပ်ပူလွန်းတယ် ဒကာကြီး။ သိပ်တော့မဝေးဘူး တစ်တိုင်(နှစ် မိုင်)ကျော်လောက်တော့ရှိမယ်။ ဒကာကြီး သွားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ သွားချင်ရင် ကျောင်းသားလေးတွေ ထည့်ပေးလိုက် မယ်" တဲ့ဗျာ။

"ရပါတယ် အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော် သွားနိုင်ပါတယ်။ ကျောင်းသားလေး တစ်ယောက် သာ ထည့်ပေးပါ" ဆိုပြီး စိတ်မြန်လက်မြန် ချက်ချင်း သွားဖို့ လုပ်တော့တာပါပဲ။

ကျနော်ကလည်း ဇွတ်သမားဆိုတော့ တိုတိုပြောရရင် မောင်ရင်ပေါ်ချောက်ဆီကို ရောက် ဖြစ်ခဲ့တော့တာပါပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ မောင်ရင်ပေါ်ချောက်ဆိုတာစွန်းလွန်းဆရာတော် လူဝတ်ကြောင်ဘဝမှာ ပဲ တရားထူးရခဲ့တဲ့ နေရာပါ။ပဲခင်း၊ နှမ်းခင်းတွေ ကို ဖြတ်ပြီး သိပ်မမြင့်လှတဲ့ တောင်တစ်ခုကိုရောက်ပါတယ်။ တောင်ဘေးမှာ သဲချောင်းလေး ရှိပါတယ်။ အဲဒီ သဲချောင်းလွန်ရင်ဟိုဘက်တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်မှာ ဘုန်းတော် ကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းရှိပါတယ်။မောင်ရင်ပေါ်ချောက်ဟာ အဲဒီ နေရာပါပဲ။ ကျေနပ်စိတ်ထဲမှာ ဆရာတော် ဟာပုံလွန်တော် မူသည့်တိုင်၊ အလောင်းက မပုပ်မသိုးရအောင် ဘယ်လိုများ ကျင့်ကြံခဲ့သလဲဆိုတဲ့ သိချင်စိတ်က ကြီးစိုးနေပါတယ်။

တောင်ကုန်းလေးပေါ် တက်လာနေရင်း တောင်ခါးပန်း

တစ်နေရာရောက်တော့လိုက်ပြတဲ့ ကျောင်းသားလေးက "ဒီနေရာပဲဗျ၊ ဆရာတော် တရားထိုင်ခဲ့တဲ့ ဂူ" ဆိုပြီးတောင်ခါးပန်းဘေးက လိုဏ်ခေါင်းပေါက်ထဲ ဝင်သွားတော့၊ ကျနော်လည်း နောက်ကနေဝင်လိုက်သွားတယ်။ အထဲမှာ အေးစိမ့်ပြီး မှောင့်မဲနေပါတယ်။

လူတစ်ရပ်ကျော်လောက်သာမြင့်တဲ့ တောင်စောင်းလိုက်ခေါင်းပါ။ ဆက်သွားရင် တောင်စောင်းရဲ့ အခြားတစ်ဖက်ကို ပြန်ရောက်ပါတယ်။ ကျေနပ်စိတ်ထဲမှာ ဒီနေရာဟာ တော်တော် ငြိမ်သက်အေးချမ်းတဲ့ နေရာပါလား။ ငါကော ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ တရားကျင့်ခဲ့ရင် တရားထူးရနိုင်လေမလား ဆိုတဲ့ အတွေးစတွေ ဟာ အဆက်မပြတ် ဝင်လာနေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ဗျာ။ လောကကြီးက တော်တော် စွဲမက်ဘို့ ကောင်းခဲ့တာကလား။ ကျေနပ်အတွေးဟာ အဲဒီမှာ တင် တစ်စခန်း ရပ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါတွေ ဟာ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်ပြီး ကျေနပ်လည်း အသောက်မပျက်၊ အလည်မပျက်၊ အရှုပ်မပျက်ပဲနေလာလိုက်တာ အခု ထောင်ထဲရောက်၊ ရဲဘက်ရောက်၊ သေခါနီး ပြီ ဆိုမှ ခေါင်းထဲမှာ ပြန်ပေါ်လာတော့တာပါ။

ဟုတ်ပြီ။ သေရင်တောင် မပုပ်ဘူး၊ တရားထူးကို လူအ ဖြစ်နဲ့လည်းရတယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားတာက ဒါဟာ ပုံပြင်လိုလို ဒဏ္ဍာရီလိုလို ဇာတ်လမ်းမျိုးမဟုတ်ပြန်ဘူး။ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ ။ မပုပ်မသိုးသေးတဲ့ ရုပ်ကလာပ်၊ တရားထိုင်တဲ့ဂူ၊ ဆရာတော် ပျံလွန်တော်မူတာတောင် နှစ် အားဖြင့် ဆယ်ဂဏန်းလောက်သာ ရှိသေးတာ။ သူ့ဘဝ သူ့အကြောင်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မှတ်တမ်းရှိတယ်။ ဆရာတော် ဟာ အတန်းပညာချို့တဲ့တယ်။ ဘုရားစေတီတစ်ခုမှာ ကပ်လှူထားတဲ့ ဆီမီး တ ဖြစ် ဖြစ်မြည် ပြီးလောင်တာကို ကြည့်ပြီး၊ သေမှာ ကြောက်ရာက တရားစရာခဲ့တယ်။ တစ်ခွန်းနှစ် ခွန်းသင်ကြားပြောပြရုံနဲ့ အသက်သေချင် သေပါစေဆိုတဲ့ မဟာယောကျ်ားကောင်းတွေ ရဲ့ ထုံးနည်းမူပြီး ကျင့်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး သူ တရားထူးရခဲ့တယ် ။ အဲဒီ အတွေးတွေ တစဉ်တတန်းကြီး ပေါ်လာပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျေနပ်ဟာ ကျေနပ်ဖတ်ဘူးခဲ့၊ ကြုံဘူးခဲ့တဲ့၊ လူအမည် ဦးကျော်ဒင်လိုခေါ်တွင် တဲ့ စွန်းလွန်းဆရာတော် ရဲ့ လမ်းကို ကျေနပ်ရဲ့ သေလမ်းအ ဖြစ် ရဲရဲကြီး ရွေးလိုက်ပါတော့တယ်။ ငါဟာ ယောကျ်ားစင်စစ် ဖြစ်တယ်။ ဒီလမ်းဟာ သူတော် ကောင်းတွေ ရဲ့ လမ်း ဖြစ်တယ်။ အရှုံးမရှိတဲ့လမ်း ဖြစ်တယ်။ မောင်ရင်ပေါ်ချောက်ကို ငါမသွားနိုင်ပေမဲ့ဒီရဲဘက်စခန်းမှာ ပဲ ငါကျင့်မယ်။ သေခြင်းတရားဟာ မင်းလားဟေ့လို့ ကျေနပ်စိတ်ထဲမှာ အထပ်ထပ်ကြွေးကြော်ပြီး အဲဒီ နေ့မှာ ပဲ ကျေနပ်ဟာ ဖြစ်ပျက်ဆိုတာကို တွေ့ လာမဲ့လမ်းမပေါ်ကို တက်ခဲ့ပါတော့တယ်။

ကျနော်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးတာနဲ့ သိမ်းထားတဲ့ အရက်ပုလင်းတွေ

ကိုထုတ်လိုက်တယ်။ နေဦး၊ ဒီနေရာမှာ အရက်ပုလင်းတွေ အကြောင်းပြောရအုံးမယ်။ ကျနော်စိတ်ထဲမှာ အိပ်မရတဲ့ညတွေ များ လာတဲ့အခါ သောက သိပ်ဖိစီးရာကနေငါရူးများ သွားမလား ဆိုပြီး အမြဲတမ်း တကြောင့် ကျကျဖြစ်နေခဲ့တယ်။ အရက်ကလေးဆောင်ထားရင် စိတ်ငြိမ်သွားအောင် လုပ်နိုင်မယ်ဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာ စွဲနေခဲ့တယ်ဗျာ။ဒါကြောင့် သွားလေရာမှာ အရက်ပုလင်းပါအောင် ကိုယ်နဲ့မကွာ ဆောင်ထားလေ့ရှိတယ်။ထောင်ပါ ဆိုနေမှ အရက်ကို သိပ်တင်းကျပ်တာပေါ့ဗျာ။ သို့သော် ကျနော်အနေအထားနဲ့ ငွေကြေးပံ့ပိုးနိုင်မှု ကို စခန်းတာဝန်ခံ ထောင်မှူး က ရှိန်နေတာကြောင့် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေပုံ ရပါတယ်။ ကျနော် သိမ်းထားတာကလည်း ပုလင်းကြီးတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ စီပလပ် (C-plus) လို့ခေါ်တဲ့ ပလပ်စတစ် အချိုရည် ပုလင်းပုလေးတွေ နဲ့ထည့်သိမ်းထားတာ။ မိသွားခဲ့ရင်လည်း ဝိနည်းလွတ်အောင်လည်း ပါတာပေါ့။ အရက်တစ်ပုလင်းကို တစ်လုံးလို့ခေါ်တော့ အဲဒီ စီပလပ်တစ်ဗူးဟာ တစ်စိတ်နီးပါး ရှိတယ်ဆိုပါတော့။တစ်ခါသောက် အနေတော် ပဲ။ သုံးဗူးလောက်ဆို ကျနော် ရေချိန်ကိုက်တယ်။စားလို့သောက်လို့ မျိုကျပြီး နည်းနည်း အိပ်နိုင် တယ်ပေါ့။ ဟိုတုန်းက စံချိန်ကို ပြောတာပါဗျာ။

အရက်ဖြတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတာနဲ့ တပြိုင်နက် ဘုတ်ဆင်းပြန်လာတဲ့

မင်းနောင်ဆိုတဲ့ စစ်ပြေးကို ခေါ်ပြီး "မင်းပဲ သောက်လိုက်" ဆိုတော့ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့မင်းနောင်ဟာ ထိုင်တောင် ရှစ်ခိုးမတတ်ပဲ။ သူက မေးသေးတယ်။ ဆရာကြီး မလုပ်တော့ဘူးလားတဲ့။ ကျနော်လည်းဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘူး။ ကြည့်လုပ်အုံး ထောင်မှူး သိလို့ခြေကျင်းမိနေအုံးမယ်လို့ သတိပေးလိုက် ရတယ်။ အားလုံးပေါင်း ရှစ်ဗူးလောက် ရှိမယ်။ဒီနေရာမှာ ကျနော်တစ်ခု ပြောရအုံးမယ်။ ကျနော်ဘာကို ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောခဲ့ဘူး။ အဆုံးပြောရရင် နှစ် ပါတ်တစ်ခါထောင်ဝင်စာ လာတွေ့တဲ့ ဇနီး ဖြစ်သူကိုတောင် ဖွင့်မပြောဘူး။ ကျနော်ရင်ထဲမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်က သိပ်ခိုင်မာနေပါပြီ။

ငါ ဘာမှမတတ်ဘူး။ သို့သော် တကယ်လုပ်ရင် ဖြစ်ရမယ်။ တကယ်

ဖြစ်အောင်လည်း ငါလုပ်မယ်လို့သာ ထပ်တလဲလဲ သန္နိဌာန်ချနေတယ်။တစ်ဆက်တည်းပဲ ကျနော် အကောင်းဆုံးပြင်ဆင်မှု တွေ ကို ခေါင်းအေးအေးနဲ့စီစဉ်တယ်။ လမ်းလယ်မှာ ခါးပြတ်မသွားအောင် ရေရှည်လေ့ကျင့်နိုင်အောင် ဇယားဆွဲတယ်။ ဥပမာ အိပ်ဆေးတွေ ကိစ္စ။ နေ့စဉ် တစ်ည တစ်ည သောက်ရတဲ့ အိပ်ဆေးကစုစုပေါင်း ဆယ်သုံးလုံး။ ရောင် စုံဆေးတွေ ။ အလုံးရော၊ အပြားရော၊ လေးထောင့်တွေ ရော၊သုံးထောင့်တွေ ရော စုံလို့။ ကျနော်က ဆေးတွေ ကို အပြင်းအပျော့ ရွေးတယ်။အမျိုးအစားခွဲတယ်။ အပြင်းဆုံးဆေးရဲ့ ဆေးပြားတစ်ဝက်ကို နေ့တိုင်းလျော့ဘို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ပုံမှန်လျော့သွားနိုင်ခဲ့ရင် တစ်လလောက်ဆို ကျနော်ဆေးပြတ်ပြီပေါ့။အရက်ကိုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသောက်တော့ဘူးလို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ဟုတ်ပြီ။ ဘယ်လိုစမလဲ။ ကျနော် နားလည်သလိုပဲ စမယ်။ မသိရင် မေးမယ်။

ဘယ်သူ့ကိုမဆို ကြီးသည် ငယ်သည်မရွေး ကျနော်တပည့်ခံမယ်။ ပထမဆုံးနေ့မှာ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာကြာ လေ့ကျင့်မလဲ ဆိုတာကို ကျနော်ကိုယ်ကျနော် အကဲခတ်ပြီး ဆယ်ငါးမိနစ်လို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ သို့သော် အဲဒီ ဆယ်ငါးမိနစ်မှာ သေချင်သေပေစေ။သေလောက်တဲ့ကိစ္စ ဖြစ်ရင်တောင် ငါ မရပ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။ မှန်ပါတယ်။ ခင်ဗျား အခုနားထောင်နေတော့ ဆယ်ငါးမိနစ်များ ကွာလို့ရယ်စရာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ထောင်းထောင်းကြေနေတဲ့ ကျနော်အတွက်တော့ မလွယ်လှဘူး။ ဘေးလူတွေ အားလုံး အိပ်တဲ့အချိန် ည ၁၁ နာရီမှာ ကျနော်အလုပ်စတယ်။

ဘယ်လို စသလဲ။ ဟုတ်လား၊ ဦးကျော်ဒင်နည်းပေါ့ဗျာ။ ဦးကျော်ဒင်ကတရားမှတ်ချင်တယ်။ မမှတ်တတ်လို့ပါ ဆိုတော့ စာရေး ကြီးဦးစံသိန်းဆိုတဲ့လူက ဝင်လေ၊ထွက်လေ မှတ်ပေါ့ဗျာလို့ ပြောတာနဲ့ ဦးကျော်ဒင်က ကုလားထိုင်ပေါ်သွားပြီး၊ ဟင်း၊ဝင်တယ်။ ဟင်း၊ ထွက်တယ်။ စမှတ်တော့တာပေါ့။ ကျနော်လည်း ဒီနည်းပေါ့။နောက်သူ့သူငယ်ချင်း တစ်ယောက် က ကိုကျော်ဒင် တဟင်းဟင်းနဲ့ ဘာလုပ်နေသလဲ ဆိုတော့တရားမှတ်တာပေါ့ဗျာတဲ့။ ဒီတော့ သူက သိနေအောင်လည်း အသိလိုက် ရတယ်ဗျာဆိုလို့ ထွက်တဲ့လေ။ ဝင်တဲ့လေတိုင်းကို သိအောင် လုပ်ခဲ့တယ်တဲ့။

ကျနော်လည်းဒီနှစ် ခွန်းနဲ့ပဲ စလုပ်တယ်။ ဘုရားရှစ်ခိုး ကတော့ လူတိုင်းလို သြကာသပေါ့ဗျာ။
ငါးပါးသီလကလည်း သူလိုကိုယ်လို ယူလိုက်တာပါပဲ။ သို့သော်
ကျနော်ဟာယူထားတဲ့သီလကို ထိန်းဖို့ ခိုင်ခိုင်မာမာ ဆုံးဖြတ်ပြီး လုပ်နေတာဗျ။

ဒုက္ခ ကတော့ ငါးမိနစ်မပြည့်ခင် စတော့တာပါပဲ။ ငယ်ငယ်က ခါးနာထား
တဲ့ဒဏ်ပြန်ပေါ်လာတယ်။ ခါးထဲကနေ မခံနိုင်အောင်နာလာတယ်။ အရင်တုန်းက
သောက်ခဲ့တဲ့အရက်တွေ ။ ဆေးတွေ ဒဏ်ကြောင့် ထင်ပါရဲ့ ။ ပါးစပ်ထဲက သွားရည်တွေ
တမြားမြားကျလာတယ်။ ကွင်းလယ်ခေါင်မှာ ဆောက်ထားတဲ့ တံတန်းလျားရှည်ကြီး ထဲမှာ
လူတစ်ရာနီးပါးလောက် ထားတာဆိုတော့ ပူလွန်းလို့ မခံနိုင်ဘူး။ ကျနော် တစ်ကိုယ်လုံးဟာ
သွားရည်တွေ ၊ ချွေးတွေ နဲ့ရွှဲနစ်နေတော့တယ်။ ဝတ်ထားတဲ့ ပုဆိုးပေါ်ကိုစီးကျနေတဲ့
ချွေးတွေ သွားရည်တွေ ကို ကျနော်ဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါ ဒီဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်မှ
တောင့်မခံနိုင်ရင် ဘာ ယောက်ျားကောင်းလဲကွာဆိုပြီး အားတင်းတယ်။ပထမနေ့ဟာ
အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့တယ် ဆိုပါတော့။ တစ်ခုပြောစရာ ရှိတာက အဝတ်အစားတစ်စုံလုံး
သွားရည်တွေ ချွေးတွေ နဲ့ရွှဲအိုင်နေတာကြောင့် လေ့ကျင့်ခန်း ပြီးတဲ့အချိန်မှာ အသစ်တစ်စုံ
ပြန်လဲရတယ်။

အဲဒီ ညက ကောင်းကောင်းတော့ အိပ်မပျော်ခဲ့ဘူး။ မပျော်လည်း
ကျနော်သိပ်ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ မင်းဖာသာ အိပ်ပျော်ပျော် မပျော်ပျော်
လုပ်ရမဲ့အလုပ်တော့မပျက်လေနဲ့ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ တော့
မိနစ်နှစ် ဆယ်။နောက်တစ်နေ့ နှစ် ဆယ်ငါးမိနစ်။ တဖြည်းဖြည်းချင်း ချိန်ဆပြီး အချိန်ကို
တိုးတိုးသွားတယ်။ တစ်ပါတ်လောက်ကြာတော့ နာရီဝက် ခံနိုင်လာတယ်။ နာရီဝက်နဲ့နှစ် ပါတ်
လောက် ကြာခဲ့တယ်ထင်ပါရဲ့။

ကျနော်မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အကျင့်တစ်ခု ရှိတယ်ဗျ။ လုပ်မယ်ဆိုရင်
ဖြစ်အောင် လုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ပေါ့။ မဆုတ်မနစ်၊ မလျှော့တမ်းလုပ်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတယ်။
ဆုံးဖြတ်ထားတာတစ်ခု မပြီးရင် မနားဘူး၊ မစားဘူး၊ မအိပ်ဘူး ဆိုတဲ့စိတ်မျိုးပေါ့။

သုံးပါတ်လောက်ကြာတော့ ကျနော်လုပ်နေတာကို

ကျနော်ကိုယ်တိုင်အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာတယ်။ တစ်နေ့ နာရီဝက်နဲ့ကွာ၊ လိပ်သွား
သွားနေသလိုပဲ။ ထပ်ပြီး တင်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ဆိုပြီး နေ့ဖက်မှာ ပါ အသက်ရှူတာကို
သတိနဲ့စောင့်ကြည့်တယ်။ ဝင်လေ၊ ထွက်လေကို နေ့ဖက်မှာ တစ်နာရီလောက်ရအောင်
လူမသိသူမသိ မှတ်နေတယ်။ ဇနီးလုပ်သူကတောင် မေး မေးနေတယ်။ ရှင် ဘာဆေးတွေ
သုံးနေ ပြန်ပြီလဲတဲ့။ ကျနော်က ဘာမှ ပြန်မဖြေလိုက်ပါဘူး။ တကယ်ဆို အဲဒီ ကာလတုန်းက
ကျနော်စိတ်ထဲမှာ အိပ်ချိန် စားချိန်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့အချိန်အားလုံးကို
တရပ်တည်းသိနေအောင် မှတ်လိုက်မယ်ဟဲ့ ဆိုတာမျိုးအထိ စိတ်ကူးခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါကြောင့်
ဘယ်အရာမှ အစွန်းမရောက်စေနဲ့လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်ပြန်သတိပေးနေရတယ်။
ကျနော်စိတ်ထဲမှာ ဗျာ၊ ဘယ်လောက်တောင် ထက်သန်နေသလဲဆိုရင် ဒီရဲဖက်စခန်းနဲ့လေးငါး
မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ကွင်းပြင်ကြီးထဲမှာ ရဲဘက် တစ်ယောက်
တည်းကိုသီးခြားတာဝန်ပေးထားတဲ့ လယ်စောင့်တဲကို သွားပြီး ဧကစာရီ
ကျင့်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်ကူးမျိုး ပေါ်လာတဲ့အထိပါပဲ။ အဲဒီ လယ်စောင့်တဲအကြောင်း
ဘေးကြယ်ကြီးဦးမြဖေကို မေးမြန်းကြည့်တော့ သွားရေး လာရေး၊ စားရေး သောက်ရေး
အခက်အခဲတွေ အပြင် မြွေအန္တရာယ်နဲ့ နေဖူးတဲ့သူ တော် တော် များများ ဟာ
ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်ကုန်ကြတယ် ဆိုတာနဲ့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ပြန်ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရတယ်
ဆိုပါတော့။

နောက်ဆယ့်ငါးရက်လောက်ကြာတော့ စခန်းရှေ့မှာ ကျနော်ပိုက်ဆံနဲ့
ကျနော်တဲတစ်လုံးထိုးတယ်။ ထောင်မှူး ကို ငွေနှစ် သော င်းပေးပြီး ထိုးတာ
ကျနော်အတွက်တော် တော် ဟန်ကျသွားတယ်။ စားချိန် အိပ်ချိန်ကလွဲရင် ကျနော်
လေ့ကျင့်ခန်းကိုလွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်နိုင် သွားတယ်။ ထောင် အလုပ်တွေ လား။ ကျနော်က
လခပေးပြီး ဘာမှမလုပ်ပဲ နေတာလေ။ တစ်ခါတစ်ခါ ကိစ္စကြီးငယ်ပေါ်မှ ထောင်ပိုင်တို့
အကျဉ်းဦးစီးက ညွှန်မှူး တို့လာမှ နည်းနည်း အနေကျပ်တာပါ။

ဒီလိုနဲ့ တစတစ ကျနော် အိပ်ပျော်လာတယ်။ ကျနော်ဘဝမှာ နှစ် နှစ် မြို့
ကံအိပ်မရခဲ့တဲ့ညတွေ အများ ကြီးရှိခဲ့တယ်။ အိပ်မရတဲ့ညတွေ ရက်ဆက် ဖြစ်တုန်းကဆိုနှစ်

နှစ် ခြုံကြဲခြုံကြဲ အိပ်လိုက်ရရင် သေပျော်ပြီ လို့တောင် တွေ့ :ခဲ့ဘူးပါရဲ့။ ။ အဲဒီ လိုရက်ပိုင်းတွေ မှာ လေ့ကျင့်ခန်းဝင်နေတုန်း ညောင်းညာနာကျင်လာတဲ့အခါ ထိုင်နေတဲ့ပုံစံကို ပြောင်းလို့ရ၊ မရ ကျေနပ်သေချာမသိတာနဲ့၊ လွယ်တာနဲ့ ခက်တာဆိုရင်ခက်တာကိုပဲ ရွေးတတ်တဲ့ ကျေနပ်ဟာ ပုံစံမပြောင်းတဲ့လမ်းကို ရွေးလိုက်တယ်။ ကျေနပ်အရပ်အမောင်းနဲ့ ထိုင်တာကြာလာတော့ တဖြည်းဖြည်း ရှေ့ကို ငိုက်ငိုက်ကျလာတော့တာပေါ့ဗျ။ ငိုက်လဲ ငိုက်လျက် အတိုင်း ဆက်မှတ်တယ်။ ငိုက်ရာကနေတဖြည်းဖြည်း ကျေနပ်နဖူးဟာ ကြမ်းပြင်ကို သွားထိတဲ့အခါမျိုးတောင် ရှိပါဗျ။ ကျေနပ်လည်း မပြင်ဘူး။ အဲဒီ အတိုင်း ဆက်မှတ်တာပဲ။

ဒီလိုနဲ့ တစ်လကျော်လောက်ကြာသွားတယ်ဗျ။ ကျေနပ် ကတော့လေ့ကျင့်ခန်းကို မရပ်မနား လုပ်မြဲပဲ။ ကျေနပ်တို့စခန်းနဲ့ တစ်မိုင်လောက်မရှိတရှိမှာ အကျဉ်းသားတွေ ဈေးဝယ်နေတဲ့ အပျိုကြီး ကြည်ကြည်ဌေးရဲ့ ဈေးဆိုင် တဲလေး ရှိတယ်မဟုတ်လား။ မိုးတွင် :တော့ မဖွင့်ဘူး။ နွေအခါ လယ်ကွင်းမှာ စပါးရိတ်ပြီးချိန်မှလာဖွင့်တာ။ တစ်နေ့ပေါ့ဗျ။ ဆောင်းအကူးမို့ နှင်းကြွင်းနဲ့ နေခြည်ကြားမှာ ကျေနပ်အပျိုကြီးဆိုင်ဘက်ကနေ ဒီရဲဘက်စခန်းကို မနက် ၁၀ နာရီလောက်၊ တစ်ယောက် တည်းလမ်းလျှောက်ပြန်လာတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အသက်ရှူတာတော့မှတ်လျက်ပဲ။

လမ်းတစ်ဝက်လောက်အရောက် ကျေနပ်စိတ်ထဲမှာ ကျုပ်ရှူနေတဲ့လေဟာ အရမ်းပေါ့သလို ဖြစ်လာတယ်။ ဟ၊ ဘာ ဖြစ်တာလဲ ။ ထူးဆန်းလှချည့်လား။ လေကိုရှူရတာ ပေါ့ပြီးအသက်မှ ငါရှူသေးရဲ့ လားလို့ စိတ်ထဲမှာ သံသယ ဖြစ်လာတယ်။ အေးဗျ။ ကျေနပ်ဘဝမှာ အသက်ကိုအေးအေးနဲ့ ဖြည်းဖြည်းမရှူနိုင်ခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ထောင်ထဲဝင်ခါစကဆို ကျေနပ်နှလုံးသားတည့်တည့်ကို သံချောင်းမီးဖုတ်ပြီးထိုးထားသလို ခံစားခဲ့ရတယ်။ ရှူသွင်းရှူထုတ်တဲ့လေတိုင်းမှာ နာကျည်းမှု ၊ ဒေါသ၊မာန်မာနတွေ နဲ့ အမြဲပူပြင်း၊ လောင်မြိုက်နေခဲ့တာကလား။

ဘာလဲ ခင်ဗျားက ဖြစ်ပျက်ကို တွေ့ ပြီလို့ ထင်သွားသလား။ မဟုတ်သေးဘူးဗျ။ ဒါက အခုမှ အစပဲရှိသေးတာ။

အော်.. ။ အိပ်မဆေးတွေ ကိစ္စလား။ ကျေနပ်တွက်ထားသလို

တစ်လနဲ့တော့လုံးလုံးပြတ်မသွားဘူးဗျ။ နောက်ဆုံးလေးလုံးစီ ညစဉ်သောက်ရတဲ့ အခြေအနေ ရောက်လာတော့ တစ်နေ့တစ်လုံး လျှော့ဘို့ဆိုတာ အခက်အခဲ ရှိလာတယ်။ ဒီတော့ တစ်နေ့ကိုတစ်ပြားရဲ့ လေးပုံတစ်ပုံ (တစ်စိတ်) လျှော့တဲ့ နည်းကို သုံးရပြန်တယ်။ ဒီနေရာမှာ လည်းကျေနပ်ဖြတ်ကျော်ခဲ့တဲ့ ဘဝနဲ့ ဆိုင်လိမ့်မယ်။

ကျေနပ်ဟာ မူးယစ်ဆေးဝါးသမားတော့ မဟုတ်ဘူး။ သို့သော် အစုံလုပ်ဘူးတယ်။ အကြောထဲ ထိုးသွင်းတာ တစ်ခုပဲ မလုပ်ဘူးတာ။ ဘာ ဖြစ်လို့ လုပ်ခဲ့သလဲဟုတ်လား။ ကျေနပ်ရဲ့စိတ်စွဲ ရောဂါ ထင်ပါရဲ့။ ကျေနပ်က မွေးရာပါ စိတ်အစွဲအလန်းကြီးတတ်တဲ့သူ။ တစ်ခုခု မြင်ရ၊ ကြားရ၊ ခံစားရရင် ပေါက်ကွဲခံစားလွယ်တယ်။ ဒီတော့ဆေးတစ်ခုခု သုံးလိုက်ရင် ငြိမ်သက်ပြီး ဇိမ်ကျေနပ်တာကို သဘောသိပ်ကျတယ်။ နောက်တစ်ခုက ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းအဘိုးရဲ့ ဩဝါဒကို တလွဲသုံးနေတာလည်းပါသဗျ။ ဘာတဲ့ယောက်ျားဆိုတာ စုံမှတဲ့။ အော်....ခင်ဗျားက အဲဒီ စကားကိုဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းပြောတယ်လို့ အမှတ်မှာ နေသလား။ တသက်တာအတွေ့အခေါ်မှတ်တမ်းမှာ ပြန်ရှာဖတ်ကြည့်ပေတော့။ အမှန်က သူ့အဘိုးပြောခဲ့တာတဲ့ဗျ။

သုံးခဲ့တဲ့ဆေးတွေ ကတော့အစုံပေါ့ဗျ။ အခုခေတ်မှာ သုံးနေကြတဲ့ဒေါင်းခါးဆေးတို့ဘာတို့က ကျေနပ်တို့ ခေတ်တုံးက မပေါ်သေးဘူးထင်ပါ။ ကျေနပ်တို့ခေတ်မှာ အများ ဆုံးသုံးတာ ကတော့ ဖင်ဆီဒိုင်းပဲ။ ဒုတိယ လိုက်တာက ကွန်မယ်သာဇင်။ နှစ် ခုစလုံး ချောင်းဆိုးပျောက် ဆေးတွေ ပေါ့။

ဘီပီအိုင်ကထုတ်တဲ့ ကွန်မယ်သာဇင်က အရင်လာတာဗျ။ သမဝါယမဆိုင်တေက ချောင်းဆိုးပျောက်ဆေး ဆိုပြီး ခွဲတမ်းထဲမှာ ထည့်ရောင် :တယ်။ ဆိုင်မှာ လည်းတင်ရောင် :တယ်။ အိန္ဒိယကဝင်တဲ့ ဖင်ဆီဒိုင်း ကတော့ အပြင်ဈေးကွက်မှာ ဖောဖောသီသီရတယ်။

ဘာတဲ့၊ ဖင်ဆီဒိုင်း သောက်တာကို ငါးစားတယ်။ ကွန်မယ်သာဇင်ကျတော့ကွန်ပစ်တယ် တဲ့။ ပေါသလား မမေးနဲ့ဗျ။ ကွန်မယ်သာဇင်၊ ဖင်ဆီဒိုင်း ခေတ်ဦးကဆိုရင်တစ်ပုလင်းကို ဗမာငွေ လေးငါးကျပ်နဲ့ ရတယ်။ ပုလင်းဆိုတာ

လစ်ပိုပုလင်းပုံစံ ပုလင်းတွေ ။ နောင်တော့ဗျာ လူငယ်လူလတ် အများ စုက အားပေးလိုက်ကြတာ တစ်ပုလင်းကိုလေးထောင် ငါးထောင် ဖြစ်။ မူးယစ်ဆေးဝါး စာရင်းထဲ အသွင်းခံရတဲ့အထိ ဖင်ဆီဒိုင်းခေတ်ကြီးတခေတ် ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့ဗျာ။

ဘာကောင်းသလဲ ဟုတ်လား။ ကောင်းသလားမမေးနဲ့ဗျာ။
ဖင်ဆီဒိုင်းကောကွန်မယ်သာဇင်ကော စိတ်ငြိမ်တယ်ဗျာ။ ပိုရှင်းအောင် ပြောရရင် စိတ်ကူးလို့ကောင်းတယ်။ သောက်ထားရင် စိတ်ကူးသမျှ အားလုံးတကယ် ဖြစ်နေသလိုပဲ။ လူငယ်တွေ ကြိုက်တာကဒါသောက်ထားပြီး သီချင်းဆိုတဲ့အခါ၊ စကားပြောတဲ့အခါ ဈာန်ဝင်လို့ဆိုပဲ။ တချို့ကလည်း ဒါလေးလုပ်ထားပြီး ကိုယ်မျှော်လင့်နေတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့စကားပြောတဲ့အခါ မိန်းခလေးတွေ က ကြွေတယ်ဆိုပဲ။

အမှန်တော့ ကြွေလို့ကောင်းတယ်ဆိုတာ ငါးစားထား၊ ကွန်ပစ်ထားရင် စိတ်ကငြိမ်နေတော့ ကိုယ်ပြောချင်တဲ့စကားကို တဖက်မိန်းကလေး ရိပ်ပတ်လည်အောင်ပြောထွက်တာကို ဆိုလိုတာပါဗျာ။ ငနဲ့ တော် တော် များများ ကျနော်အပါအဝင်ပေါ့။ ကိုယ်တကယ် ဒိုက်နေတဲ့မိန်းမနဲ့တွေ့ရင် ခွေးအလှည်းနင်းကြတာ များ တာကိုး။ ပြောဘို့စိတ်ကူးထား တာက တခြား၊ ပြောတာ ကတခြား ဖြစ်သွားတတ်တာ ဓမ္မတာကိုး။ ဒီတော့ မြန်မာလူငယ် လူတန်းစားမျိုးစုံ၊ လူလည်ရော လူရှုပ်ရော၊ အေးအေးဆေးဆေးသမားရော၊ ကုတ်ကမြင်းတွေ ရော၊ လက်ဝဲယောင်ယောင်၊ လက်ယာယောင်ယောင်နိုင်ငံရေး ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူငယ်နိုင်ငံရေး သမားပေါက်စတွေ ရော အားလုံးလိုလိုအဲဒီ ခေတ် အခါတုန်းက အဲဒါတွေနဲ့ မကင်းခဲ့ကြဘူး။ အနုပညာသည်တွေ ၊ စာရေး ဆရာ၊ ကဗျာဆရာတွေ ကအစပေါ့ဗျာ။ ထားလိုက်ပါတော့။ ဒါက စကားကြုံလို့ ပြော ဖြစ်တာပါ။ အရက်အကြောင်း ဟုတ်လား။ အော်.. လာပြန်ပြီ ဒီအရက်အကြောင်း။ အမှန်ကကျနော်ဟာ အရက် ဆန့်ကျင်ရေး သမားဗျာ။ ကျနော်အဖေ အရက်သောက်တုန်းကအဖေရယ် အရက်ကို ခွေးတောင် မသောက်ဘူး လို့ပြောခဲ့ဘူးတယ်။ ကျနော်အဖေကိုခပ်ပေါ့ပေါ့မထင်နဲ့။ ယောက်ျားရင့်မကြီး အချင်းချင်းတောင် ရဲရဲမကြည့်ဝံ့လောက်အောင်တည်ကြည်တာ၊ အိန္ဒြေကြီးတာ၊ ကျနော်က အဲသလို

ပြောလိုက်တော့၊ သိပ်စိတ်တိုစိတ်ဆတ်တဲ့ အဖေဟာ တချက်ငေးငိုင်သွားပြီး အေးကွာ၊ မင်းကြီးလာတော့ သိလာပါလိမ့်မယ်တဲ့။ ဒါလောက်ပဲပြောပြီး ငြိမ်သွားတယ်။ အမှန်က ကျောင်းစာတွေ မှာ အထိုက်အလျောက်ထူးချွန်တဲ့ ကျွန်ုပ်ကို အဖေက ချစ်ရှာလွန်းလို့ ဘေးမဲ့ပေးခဲ့တာဗျ။

သို့သော် ဝဋ် ကတော့နောက်ဘဝ မကူးပါဘူးဗျ။ ဒီဘဝမှာ တင်လည်တော့ တာပါပဲ။တဖြည်းဖြည်းအရွယ်ရောက်လာ ဆရာအတတ်သင်ကျောင်းသား ဖြစ်လာတဲ့ကျွန်ုပ်ဟာ ကျွန်ုပ်ထက် အသက်ကြီးတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ တွဲ မိရာက အရက်သမား ဖြစ် လာတော့တာပဲ။ ကန့်ကူလက်လှည့် ဆရာတွေ ကတော့ ပဲခူးတိုင်း ဘောလုံးလက်ရွေးစင် မောင်သော င်းတို့၊ တင်ဝင်းတို့၊ ကျောင်းဆရာ ကိုတင်အေးတို့ပေါ့ဗျ။ အဲဒီ အရက်ကို စသောက်တော့ ကျွန်ုပ် အသက်(၁၉)နှစ် လောက်ပဲရှိအံ့မယ်။ သူတို့ကကျွန်ုပ်ကို "ဟေ့ကောင် ငတုံးလေး၊ အရက်ဆိုတာ လူဘုံမှာ သာ ရတာ ကွ။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ ဘယ်ဘုံမှာ မှ အရက်မရဘူး။ အရက်ဆိုတာ လူ ဖြစ်တုန်းသောက်ရတာ ။ မင်း ပုံစံက ဂန်ဇူးလိုလို ဘာလိုလိုနဲ့" ဆိုပြီး မျိုး စုံတွန်းကြတာပေါ့ဗျ။ကျွန်ုပ်ကလည်း ထစ်ကန်ရှိ မခံချင်စိတ်က ငယ်ထိပ်တက် တတ်တဲ့ကောင် ဆိုတော့။ကဲ၊ ထည့်စမ်းပါဗျ။ ကျွန်ုပ် သွေး ဘယ်လောက်နီသလဲ ဆိုတာကြည့်ပေတော့ ဆိုပြီးတလွဲဆံပင် ကောင်းခဲ့ရာက အရက်သမားဘဝ စခဲ့တော့တာပဲ။ ဆရာအတတ်သင်ကဆင်းတော့ ကျောင်းဆရာဘဝမို့ သောက်တယ်ဆိုပေမဲ့ ခွက်ပုန်းပေါ့ဗျ။

နောက် ပညာရေး ဌာနကနေ အလုပ်ထွက်ပြီး ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလေးနဲ့ ဖြစ်လာတော့ အရက်ကို လွတ်လပ်စွာ သောက်သုံးခွင့် ရလာပါလေရော။ တစတစပေါ့ဗျ။ အပေါင်းအသင်းကလည်းစုံလာ။ သောက်တဲ့ အကြိမ်များ လာ။ နှစ် ကာလ ကြာလာတော့ကျွန်ုပ်ဟာ အရက်မှာ မာစတာတန်းလောက် ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်ုပ်ပင်ကိုယ်အရည်အချင်းကလည်း အထိုက်အလျောက်ရှိတော့ တဖြည်းဖြည်း၊ အရက်နဲ့ပါတ်သက်တဲ့ သင်ခန်းစာတော် တော် များ ကို ဆရာ ဖြစ်အဆင့် လောက်တတ်လာတယ်။ဘယ်အရက်ကို ဘာနဲ့တွဲ သောက်ရမယ်။ ဘာအမြည်း နဲ့

သောက်ရမယ်။ ဥပမာ ဂျင်အရက်ကို တော် နှစ်ဝါတားနဲ့စပ်တာ။ သံပုရာဝိုင်းလေး
အပြားလိုက် ဖန်ခွက်ထဲထည့်ထားရတာ ။ ဘီယာကို ရမ်နဲ့ရော မသောက်ရတာ ကအစ။
ဘယ်လိုလူမျိုးကိုဘယ်အရက်နဲ့ နေ့ညှိခံရမယ်။ ဘလူးလေဘယ်လား၊ အက်စ်ဆိုလား၊
ဗော်ဒဂါလား၊ ကော့ညက်လား၊ ဟင်နဆီလား၊ ဂျော်နီလမ်းလျှောက်လား၊ ထွေးညိုဆိုတဲ့
တောအရက်လား၊ ဒါကလည်း ချမ်းသာတာ၊ ဆင်းရဲတာ၊ ပညာတတ်တာမတတ်တာနဲ့
မဆိုင်ပြန်ဘူး။ ကိုယ့်အကြိုက်နဲ့ ကိုယ်။ တချို့ဆို သိပ်ချမ်းသာပြီး ရာထူးကြီးပေမဲ့ ဘီအီးဒီစီက
လွဲလို့ရွှေကို ကျိုပြီး အရက်ထဲထည့်တိုက်ရင်တောင် မကြိုက်တဲ့ သူတွေ ၊ ဒုနဲ့ ဒေးဗျ။

နောက်ပြီး လူကြီးလူကောင်းအရက်ဝိုင်းတွေ မှာ ဘာပြီးရင် ဘာမှာ ရမယ်။
ဘယ်သူက ပုလင်းကို ဖွင့်ရမယ် ဆိုတာကအစ အရက်ဝိုင်း ဥပဒေသ မျိုးစုံကို
ကျနော်ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်လာခဲ့တယ်။ အကုန်သာ ရေး ပြရရင် ဖြစ်ပျက်
အကြောင်းကနေ အရက်ဒီကာ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ တိုတို ပြောကြစို့ဗျာ။ ဗမာပြည်မှာ
အရက်သမားတို့ရဲ့ ဘိုးအကြီး စာရေး ဆရာ သော် တာဆွနဲ့ပါ ကျနော် အချိန်မှန်
ဝိုင်းဖွဲ့ခဲ့ဖူးတယ်။ နောက်ဆုံးတော့အရက်ဖြတ်ဖို့ စိတ် ရောဂါ ကု ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး
ဖွင့်ထားတဲ့ပြင်ပဆေးရုံတစ်ခုမှာ အရက်စွဲလူနာအ ဖြစ် သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်
တက်နိုင်ခဲ့တဲ့အဆင့်အထိပါပဲ။ အော်၊ ကျနော်အရက်ပြတ်သွားတယ် ထင်လို့လား။
ဝေးပါသေးတယ်ဗျာ။ ဆေးရုံပေါ်ကို ဆရာဝန်ကြီးမသိအောင် အရက်ခိုးသွင်းပြီး ချခဲ့လို့
ဆရာဝန်ကြီးကဩချရတဲ့ အထိပါပဲ။

အေးဗျာ။ ငယ်ချစ်အကြောင်းပြောနေရတော့ ခင်ဗျားသိချင်တဲ့
ဖြစ်ပျက်နဲ့တောင်လမ်းခေါ်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ ပြောမှာ ပါ။ အဲဒီ လေ့ကျင့်ခန်းက တစ်ယောက်
တည်းအထုပ်ရှုပ်ကို ရှင်းနေရတဲ့ အလုပ်ဗျာ။ တရားခြောက်ကြီး။ ဒါကို
ဆက်တိုက်ပြောနေရင် ခင်ဗျား အိပ်ငိုက်သွားလိမ့်မယ်။
ခင်ဗျားကသာမပျင်းမရိနားထောင်နိုင်ရင် ကျနော်ဘက်က ဝန်မလေးပါဘူး။ ဆက် ပြောဘို့
အဆင် သင့်ပါ။

ဖြစ်ပျက် ဆိုတဲ့အကြောင်းကို ပြောတဲ့အခါ ကျနော် တခုတ်တရ

ကျေးဇူးတင်ရမဲ့ဆရာတွေ ရဲ့ အကြောင်းပါမှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်ုပ်လေ့ကျင့်ခန်းဆင်းလို့ ငါးရက်လောက်ရှိတဲ့နေ့မှာ ပေါ့။ ရန် ဖြစ်ပြီး ရိုက်မှု နဲ့ကျလာတဲ့အသက် ၂၀ ကျော်အရွယ် ချာတိတ်ကလေး တစ်ယောက် က ညဖက် ၁၀၊ ၁၂ ဘာသာ ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်လုပ်နေတာကို ရိပ်မိပုံရတယ်။ ဒီရဲဘက်စခန်းမှာ ရဲဘက်တချို့လည်း သူနည်း သူဟန်နဲ့ တရားထိုင်ကြတဲ့ သူတွေ လည်းရှိပါတယ်။ သူက ဆရာကြီး တရားထိုင်တာလားတဲ့။ ကျွန်ုပ်လဲ အေး၊ ဟုတ်တယ်လို့ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြန်ဖြေတော့ သူက ဆရာကြီး ခြေထောက် ဘယ်လို ထားသလဲတဲ့။ ညာခြေပေါ် ဘယ်ခြေထပ်တာပေါ့ကွာလို့ ကျွန်ုပ်က ပြန်ဖြေပြန်တော့ ဆရာကြီး ကြာကြာဘယ်ထိုင်နိုင်မလဲ တဲ့။ သူကပဲ ဆက်ပြီး ကျွန်ုပ် ပဉ္စင်းခံတုန်းက တရားစခန်း ဝင်ဖူးတယ်။ တရားပြတဲ့ ဆရာတော် က ခြေထောက်ချင်း ထပ်မထားပဲ ရှေ့နောက်ချထားရင်လည်း ရတယ်လို့ သင်ဘူးသတဲ့ဗျာ။ အဲဒီ နေ့ကစပြီး ကျွန်ုပ်လည်း သူပြောသလိုထိုင်လိုက်တယ်။ မှန်တယ်ဗျာ။ အရင်နဲ့စာရင် ခံသာတယ်။ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့်မှတ်နိုင်လာတယ်။ ငမိဖုတ်တာတောင် ဆရာလို တယ်လို့ဆိုတယ် မဟုတ်လား။ နောက်ထပ် ဆရာတွေ လည်း ရှိပါသေးတယ်။ သူတို့အကြောင်းနဲ့ ကြုံလာမဲ့နေရာတွေ ကျမှ ပြောပါမယ်။

ကျွန်ုပ်တဖြည်းဖြည်းလေ့ကျင့်လာတာ ရက်ပေါင်းလေးဆယ်လောက်မှာ ဆေးလုံးလုံးပြတ်သွားတယ်။ အိပ်လို့လည်း ပျော်လာတယ်။ ကျွန်ုပ် ရှေ့ဆက်တိုးဘို့ကြံပြန်တယ်။ ငါ ဒီလိုလုပ်နေတာ ကျန်းမာရေး ကောင်းဘို့ လိုတယ်။ လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခုခုလုပ်မှ။ ဒီလေ့ကျင့်ခန်းက ငါ လေ့ကျင့်နေတာနဲ့ အံဝင်ဝင်ကျ ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီးနည်းလမ်းရှာလိုက်တော့ အကျဉ်းသားတွေ ရေချိုးဘို့လုပ်ထားတဲ့ အုတ်ကန်မှာ လက်နှိပ်တုံကင်နဲ့ ရေထိုးတဲ့အလုပ်ကို ကျွန်ုပ်မျက်စိကျသွားတယ်။

အုတ်ကန်က ခင်ဗျားတွေတဲ့အတိုင်း အကျဉ်းသားပန်းရံဆရာတွေ ရဲ့လက်ရာကပ်ရိုက်ကပ်ခွေ ပုံစံအကြမ်း ပါပဲ။ အလျားရှစ်ပေ၊ အနံခြောက်ပေ အမြင့်သုံးပေခွဲသာသာလောက် ရှိမယ်ထင်ပါရဲ့။ ကျွန်ုပ်နေ့လည်နေ့ခင်း တခြားသူတွေ ဘုတ်ဆင်းတဲ့အချိန်အဲဒီ ရေကန်ဆီသွားတယ်။ တုံကင်နှိပ်ပြီး ရေကန်ကို ရေပြည့်အောင်

ဖြည့်ထားလိုက်တယ်။ တုံကင်ဝါရှာက အိပ်မက်ရမှ တခါလဲတဲ့ အမျိုးအစားဆိုတော့ အားတော် တော် စိုက်ရတယ်။ တခါတခါ ဝါရှာကွဲနေလို့ လက်ပူတိုက်ပြီး ပြန်ပြန်တပ်ထားရတာ မျိုးမိုနှိပ်သလောက် ရေမပါဘူး။ ကျေနဲ့အတွက်တော့ အတော် နေရာ ကျတာပဲ။

ဝင်လေမှာ မောင်းတံကို အောက်ဖက်ကို ဆွဲချတယ်။ ထွက်လေမှာ မောင်းတံကိုပြန်တင်တယ်။ ဟန်ကို ကျလို့။ စလုပ်လုပ်ချင်းတော့ အကြိမ်ခြောက်ဆယ်ဝန်းကျင်ပေါ့ဗျာ။ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ဝင်လေ။ ထွက်လေကို မလွတ်စေရဘူးလို့လည်း စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်ထားတယ်။ ရေပြည့်သွားရင် ကျေနဲ့တဲရှိရာကို ခဏပြန်ပြီး ပက်လက် ဖြစ် ဖြစ်ထိုင်လျက် ဖြစ် ဖြစ် လေကိုဆက်မှတ်တယ်။ ရေကန်ကရေကို အကျဉ်းထောင်ဝန်ထမ်းမိသားစု လာသုံးသွားလို့လျော့သွားရင် ထပ်ဖြည့်တယ်။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျေနက်လက်ရည်တက် လာတယ်။ အကျဉ်းသားတွေ ပြန်လာလို့ ရေချိုးချိန်မှာ တောင် ကျေနက်ကဒိုင်ခံထိုးပေးနိုင်လာတယ်။ ဝင်လေထွက်လေ ကတော့ မှတ်လျက်ပေါ့။ တချို့ အကျဉ်းသားတွေ က ဆရာကြီး တော် ပါတော့။ ကျေနက်တို့ ထိုးပေးမယ်။ ဆရာကြီးနားပါဆိုလည်း ကျေနက်က ကိုယ့်အကြံနဲ့ ကိုယ်ဆိုတော့.. ကျန်းမာရေး ကွဆိုပြီးမောင်းတံကို လက်ကမလွှတ်ပဲ မောင်ပိုင်စီးထားတော့တာပဲ။ အကျဉ်းသားတွေ လည်းဟန်ကျ ဝန်ထမ်းတွေ လည်း ဟန်ကျ ကျေနက်လည်းဟန်ကျ။ ဘက်ပေါင်းစုံကဟန်အပြုံ လိုက် ကျေနတော့တာပေါ့ဗျာ။

အော် ငါ့နယ် ဦးကျော်ဒင်က ပြောင်းရိုးစဉ်းရင်း ဝင်လေထွက်လေမှတ်သတဲ့။ ငါ ကတော့ တုံကင်နှိပ်ရင်းလို့ ကျေနဲ့ စိတ်ထဲမှာ အတွေ့ ပေါ်လာပြီး ပြုံး မိသေးသဗျာ။ ပြောရင်ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူးဗျာ။ တစ်လကျော်လောက် အတွင်း ၊ ဒီရဲဘက်စခန်းတစ်ခုလုံးမှာ ကျေနဲ့ကို ယှဉ်ပြီး မနားတမ်း တုံကင်နှိပ်နိုင်တဲ့သူ မရှိတော့ဘူးဗျာ။ ဖြစ်ပုံကမင်းနောင် ဆိုတဲ့အကျဉ်းသားက ဆရာကြီးမနားတမ်း ဘယ်နှစ် ချက်နှိပ် နိုင်သလဲဆိုပြီးဘေးက နံပါတ်ထိုင်ရေရာက တခြားလူငယ်တွေ ပါ ဝင်နှိပ်ကြည့်ရာကသိသွားကြတာပဲ။ မှတ်မိသလောက်ဆိုရင် ကျေနဲ့ တုံကင်ကို

မနားတမ်းအချက်ပေါင်းတစ်ထောင့်ငါးရာလောက်အထိ နှိပ်နိုင်လာခဲ့တယ်။ ကျန်းမာရေး ကတော့ ကျေနပ်ဖက်ကိုပါလာခဲ့ပြီ။

နေအုံးဗျ၊ ကျွန်မသေးတယ်။ ကျေနပ်ရဲ့ ဝင်လေထွက်လေမှတ်မှု ဟာ တစ်ခါတစ်ခါ လေကို ဖမ်းမရတဲ့ အခါတွေ လည်းရှိတယ်။ ဘာကြောင့် မှန်းမသိပဲ ဝင်လေထွက်လေဟာ မထင်ရှားဘူး။ စည်းချက်မမှန်ရင် မှတ်ရင်း လွတ်လွတ်သွားတယ်။အဲဒီ အခါကျရင် မှတ်လိုရအောင်၊ လေကို သိသာအောင် ထွက်သွားတဲ့လေကို နံပါတ်စဉ်ရေပြီး သတိထားလိုက်တယ်။ ဝင်လာတဲ့လေကိုလည်း နံပါတ်စဉ် ရေပြီး သတိထားလိုက်တယ်။ ထွက်လေဆိုပါတော့ဗျာ။ လေစထွက်သွားတာနဲ့ တစ်နှစ် သုံးလေးငါးခြောက်ဆိုပြီး လေဆုံးတဲ့အထိ လိုက်ရေတယ်။ ထွက်လေဆုံးလိုဝင်လေ ပြန်လာတဲ့အခါလည်း တစ်နှစ် သုံးလေးငါးခြောက်ဆိုပြီး ပြန်ရေလိုက်တယ်။ ကဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးအဲဒီ လေ လွတ်တော့မလဲ။ အစ ကတော့ပင်ပန်းသလို ရှိပေမဲ့ မုဆိုးစိုင်းသင် ဆိုသလိုတဖြည်းဖြည်း အလေ့အကျင့်ရလာတယ်။ ညဖက်ဆို တစ်နာရီအထိ ထိုင်နိုင်လာတယ်။ဘာထိုင် လုပ်သလဲဟုတ်လား။ လေကိုထိုင်မှတ်တာပဲပေါ့ဗျာ။ မှတ်တယ်ဆိုတာဝင်လေတိုင်း ထွက်လေတိုင်းကို သိ သိနေအောင် လုပ်တာဗျ။ ဝင်တယ်ထွက်တယ်လို့လျှောက်ရွတ်နေတာမျှ မဟုတ်ဘူးလေ။

ကျေနပ်ပုံစံက ဘေးလူတွေ အမြင်မှာ နဲနဲထူးဆန်းလာပုံရတယ်။ ကျေနပ်ကထိုင် လည်းမှတ်။ ထ လည်းမှတ်၊ အိပ် လည်းမှတ်ဆိုတော့ နှစ် လလောက်မှာ မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေ ထွက်လာတယ်။ ကျေနပ်ဘာမှ စတိုင်ထုတ်တာမဟုတ်ဘူးဗျ။ အမှတ်ပျက်မှာ စိုးပြီး တချို့ကိစ္စတွေ မလုပ် ဖြစ်လောက်အောင် ဖြစ်နေတာ။ အထူးသဖြင့် ပြင်ဆင်ခြယ်သတဲ့ကိစ္စတွေ ပေါ့။ တစ်နေ့ရိတ်မယ် တစ်နေ့ရိတ်မယ် တေးထားရင်းအမှတ်ဘက်ကို စိတ်ရောက်နေတာနဲ့ တောပုန်းပုံစံ ပေါက်လာတာဗျ။

ရဲဖက်စခန်း ထုံးစံအတိုင်း ညခုနစ် နာရီလောက်ဆို ညစာစားပြီးအကျဉ်းသားတွေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေခွင့်ရတဲ့အချိန်မို့ တစ်ဆောင်လုံး ဆူညံပြီးပွက်လောရိုက်နေလေတော့ ကျေနပ်လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ချိန်ဟာ

သူတို့အိပ်ဆောင်ဝင်ချိန်ညှစ်ဆယ်နာရီမှ စရတာ ပေါ့။ ကျေနပ်နေတဲ့ တဲနဲ့အဆောင်က နည်းနည်း လှမ်းတယ်ဆိုပေမဲ့ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ညအချိန်မို့ အဆောင်ပေါ်က အသံတွေ ကို အတိုင်းသားကြားနေရတော့ သူတို့အိပ်တဲ့အချိန်အထိ စောင့်ရတာ ပေါ့ဗျာ။ ဒီအချိန်မှာ လဲ ကျေနပ်ဟာတပေါ်မှာ လှဲနေရင်း ဖြစ် ဖြစ်၊ ထိုင်နေရင်း ဖြစ် ဖြစ် နှာသီးဖျားက လေကို မှတ်နေတတ်တာပါပဲ။ ကျေနပ်တစ်ခါတစ်ခါ စဉ်းစားမိတာက ကျေနပ်ကို ဒီလိုအလုပ်မျိုး လုပ်နိုင်ဖို့တစ်စုံ တစ်ယောက် သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကများ ဒီလို ရဲဘက်စခန်းကိုတွန်းပို့ခဲ့လေသလားလို့... ဗျ။

ဒီနေရာမှာ သတိပြုဘို့က နှာသီးဖျားကလေကို မှတ်တယ်ဆိုတာ ထွက်သွားတဲ့လေ ဝင်လာတဲ့လေတွေ နောက်ကို လျှောက်လိုက်နေရတာ မျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ။ ဝင်သော လေ ထွက်သော လေ ဝင်တိုင်းထွက်တိုင်း တိုးထိသွားတဲ့ နှာသီးဖျားကိုသတိချပ်နေရတာ ဗျ။ ဒါဟာ သိပ်အရေး ကြီးတဲ့အချက်ပဲ။ တကယ်တော့ ကျေနပ်ရဲ့လေ့ကျင့်ခန်းဟာ လေကို ကြည့်တာမဟုတ်ဘူး။ ခန္ဓာကိုယ်ကို စောင့်ကြည့်တဲ့အလုပ်ဆိုတာ တဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာတယ်။ အဲဒီ အချက်ကို စာအုပ်ထဲကကျေနပ်ဖတ်မိတာပဲဗျ။

မှတ်မှတ်ရရ ကျေနပ်လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်နေတာ နှစ် လဝန်းကျင်လောက်ရှိတဲ့နေ့ပေါ့ဗျာ။ ညဆယ်နာရီထိုးကာနီး ငါးမိနစ်လောက်အလိုမှာ အဆောင်ပေါ်ကနေတာဝန်ကျ ဘာယာက အိပ်ချိန် အိပ်ချိန် ဆိုပြီး အသံကျယ်ကြီးနဲ့ အော်သံအဆုံးမှာ တစ်ဆောင်လုံး မီးကိုရေနဲ့ ငြိမ်းလိုက်သလို ငြိမ်ကျသွားတယ်။ အဆောင်အပြင်ကအကျဉ်းသား ဘာယာရဲ့ ချောင်းခေါက်သံ ဆယ်ချက်ထိုးသံလည်းကြားရော ကျေနပ်လေ့ကျင့်ခန်းလည်း စရော ဆိုပါတော့။

ထုံးစံအတိုင်းဘုရားရှစ်ခိုး အမျှအတန်းဝေပြီး ကျေနပ်ထိုင်မှတ်နေလို့ဆယ်မိနစ်လောက်အကြာမှာ ဗြုန်းဆို ရွှေတိဂုံစေတီတော် ကြီးက ကျေနပ်ရဲ့ရှေ့မှာ ဘွားကနဲပေါ်လာပါလေရောဗျာ။

စိတ်ကြောင့်ထင်မိ ထင်ရာထင် တတ်ကြတာ ကျေနပ်သိထားတော့

ရှေ့ရောက်လာတဲ့ ရွှေတိဂုံစေတီတော် ကို သေချာကြည့်လိုက်မိတယ်။ မှတ်တာက မှတ်လျက်ပဲ။ ပေါ်လာပုံက ရိုးတိုးရိပ်တိတ်ပေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ ရွှေတိဂုံစေတီတော် ကြီးရဲ့ ညဖက်မြင်ကွင်းကို အလယ်ပစ္စယံကနေ မြင်ရသလိုမျိုး မြင်တွေ့နေရတာ ။ လူကိုယ်တိုင် ဘုရားရှေ့ သွားထိုင်သလိုမျိုး ဖြစ်နေတာ။ စေတီတော် ကြီးရဲ့ ဘေးက စေတီရံတွေ ကိုတောင် အသေးစိတ်မြင်နေရတယ်။ စေတီတော် ကြီးကို ထိုးထားတဲ့ မီးဆလိုက်တွေ လည်းပါသပေါ့ဗျ။ ကျနော်စိတ်မှာ ထွေထွေထူးထူးတုန်လှုပ်ခြင်း မဖြစ်ပေမဲ့ အတော် အံ့သြသွားမိတာတော့ အမှန်ပဲဗျ။ ကျနော်စိတ်ထဲ တော် တော် အံ့သြသွားမိတာတော့အမှန်ပါပဲဗျ။

နောက်ပြီးအဲဒီ ရွှေတိဂုံစေတီတော် ပေါ်ပေါ်လာတာက တစ်ရက်တည်းလည်းမဟုတ်၊ လေးငါးရက် ညစဉ် ရက်ဆက် ပေါ်လာနေတယ်ဗျ။ ဒါကြောင့် .. ဒီလိုနေ့စဉ်ရက်ဆက် ဖြစ်လာတော့ဘာကြောင့် ဖြစ်ရတယ်။ ဘာကြောင့်နေ့တိုင်း လာပေါ်နေရတယ် ဆိုတာ သိချင်စိတ် ဖြစ်လာတယ်။ ကံ၊ ခပ်ကြောင်ကြောင် စကားတွေ စပြီလို့ ခင်ဗျား ထင်နေပြီ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားပဲ အစကသိချင်လှချည်ရဲ့ဆို။ အေးဗျာ၊ ဖြစ်ပျက်ဆိုတဲ့အရာကို မတွေ့ခင် ပထမဆုံး ကြုံရတဲ့ထူးထူးဆန်းဆန်းအဖြစ် တစ်ခုဆိုပါတော့။

အေးဗျာ၊ ဒီအကြောင်းတွေ ကို ကျနော် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောခဲ့ဖူးဘူး။ ယုတ်စွအဆုံး ကျနော်ဇနီးကိုတောင် မပြောခဲ့ဖူးတာအမှန်ပါ။ လူတော် တော် များများ ကတစ်စုံတစ်ခု မြင်တယ်ကြားတယ်ဆိုယုံနဲ့တင် ထင်မြင်ချက်တွေ အမျိုးမျိုး ပေးပြီးကောက်ချက်လွယ်လွယ် ဆွဲတတ်ကြလွန်းလို့ပေါ့ဗျ။

ရှေ့ဆက်ပြောမဲ့ အကြောင်းတွေ မှာ ခင်ဗျားနဲ့ကျနော်ကြား၊ သဘောထားကွဲစရာတွေ ပါလာတော့မယ်ဗျ။ ကျနော်ပြောမှာ တွေက ယုံဘို့ခပ်ခက်ခက်တွေ ချည်း ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဒီနေ့တော့ နားလိုက်ကြအုံးစို့ဗျ။ စိတ်ချပါ။ ကျနော်ဆုံးခန်းတိုင်အောင် ပြောပြဘို့ ကတိပေးပါတယ်ဗျ။